

SEBASTIAN MOCANU

4

SCRISORI LEGIONARE

către

- *un frate răătăcit,*
- *publicistul Max Bănuș,*
- *M.S. Regele Mihai,*
- *cărturarul*
Gabriel Liiceanu.

GAZETA
de Vest

supliment
cultural
politic

Decembrie 1994.

Lumea de ieri și lumea de mâine
în paginile cărților legionare
publicate la Editura noastră.

Editura ✱
GORDIAN

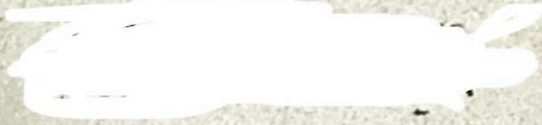

1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11, tel.(fax): 056-196237

GAZETA de Vest

SUPPLEMENT
CULTURAL
POLITIC

TIMIȘOARA,
DECEMBRIE 1994.

GAZETA
de West

ESTE RECUNOSCĂTOARE
și îi MULȚUMEȘTE

DOMNULUI SEBASTIAN MOCANU
PENTRU BUNĂVOINȚA ȘI DRAGOSTEA
PE CARE NE-A ARĂTAT-O PUNÂNDU-NE
LA DISPOZIȚIE MATERIALELE
PE CARE LE VEȚI CITI
ÎN PAGINILE URMĂTOARE.

SEBASTIAN MOCANU

4

SCRISORI LEGIONARE

adresate:

- **UNUI FRATE RĂTĂCIT,**
- **publicistului MAX BĂNUȘ,**
- **M.S. REGEI MIHAI,**
- **CĂRTURARULUI GABRIEL LIICEANU.**

Întru amintirea martirilor:

**AUREL GHERMAN,
SPIRIDON JITARU,
VICTOR BOZÂNTAN,**

**asasinați mișelește în prigoana
politicianisto-carlistă.**

SEBASTIAN MOCANU

Autorul scrisorilor cuprinse în acest supliment cultural politic este licențiat în litere și filosofie al Universității din Cernăuți. A fost prezent în luptele studențești din acest centru universitar în anii 1938-'39. În calitate de legionar al Gărzii de Fier, a fost internat de nazisti în lagărul de concentrare de la Buchenwald (1942 - 1944) și de comuniști în temnița de exterminare de la Aiud (1948 - 1964).

O lămurire

Paginile ce urmează nu sunt altceva decât exteriorizarea unei stări interioare de conștiință, adică o confesiune de credință a unuia care mai poate privi, dacă nu imposibil totuși obiectiv, la parada cotidiană triumfală a minciunii, relei credințe, corupției, cu un cuvânt, a viciului etic, politic și social din lumea noastră românească, el însuși un ecou al confuziei, dezorientării și lipsei de valori autentice a omenirii acestui sfârșit de mileniu.

Încercările vaticinare din trecut sunt reactualizate (Nostradamus etc, etc) pentru a se demonstra că trăim preludiul cataclismului universal al istoriei, al omenirii care, în fața potopului ce o amenință, nu poate, ba nici nu vrea, să reacționeze unitar. În loc să se reculeagă și să se solidarizeze pentru a împiedica prăbușirea definitivă, toți își aruncă unii altora reproșuri, uneori indecente, fiecare refuzând să-și asume partea de răspundere cu care a contribuit la haosul general. Poate unii sunt de bună credință, neavând perspectiva și capacitatea de a-și vedea locul propriu în drama generală. Cei mai mulți însă nu urmăresc decât sustragerea de la răspundere și, eventual, un profit oarecare, personal sau de grup, din aruncarea răspunderii asupra altora, conștienți de neadevărul ce-l propagă, lipsiți însă chiar și de cavalerismul cinic al lui Brennus cu al său faimos "Vae victis!", rămas în istorie pentru a exprima situația învinsului în fața unui învingător cu conștiința imună la scrupule. Cel învins nu trebuie să sufere nedreptățile delirante ale învingătorului. Ceilalți, cei dintre învinși și învingători, urmează să-și caute un loc profitabil și aceasta o fac tot pe spinarea celui învins, adică a celui oropsit. Față de cel învins nu trebuie să ai scrupule pentru că el nu se poate apăra și mai ales nu se poate răzbuna.

Cam aceasta ar fi, sumar spus, morala zilelor noastre. Au trecut vremurile când celor învinși, dar viteji și oameni cu demnitate, li se dădea onorul. "Întunecatul" **Ev Mediu era evul onoarei și al eticii.** Cavalerii purtau războaie cavalești, adică se încredeau în cuvântul de onoare al dușmanului și nu sufereau decepții pentru aceasta. Cavalerii apărau onoarea iubitelor și își puneau viața în joc pentru vreo glumă echivocă la adresa acestora. Astăzi, erou în război este acela care născoceste cele mai ignobile curse și șiretlicuri pentru a-și învinge adversarul. Astăzi se propagă și se proclamă prin toate mijloacele de publicitate - și sunt atâtea! - că onoarea fetelor se apăra cu prezervativul. Or, într-o lume cu canoanele etice la acest nivel, este firesc ca aceia care mai practică "din fire" un cod moral să fie mereu înșelați, dezamăgiți și ofensați, iar când anumite interese de clică politică o cer, acoperiți cu toate epitetele infamante ce constituie tocmai caracteristicile clicii respective. Într-un climat de prostituție, femeia cinstită va fi în permanentă ținta tuturor împrôșcărilor cu noroi, a tuturor tentativelor de compromitere, până cedează sau pleacă din acel mediu. Sau, ceea ce este extrem de greu, până ce ea va reuși să asaneze acel mediu.

Transpunând aceste generalități în planul pur politic, omului onest din

toate punctele de vedere îi este foarte ușor să descopere prostituția politică înscăunată sau râvnită.

Înscăunată, fiindcă puterea se dovedește a fi coruptă. Actele de corupție demascate de către presa antiguvernamentală sunt concludente chiar dacă s-ar reduce la un sfert din cele denunțate. Aerul lor viciat plutește peste aparatul de stat, de la cele mai înalte foruri până la ultimul om de serviciu dintr-o primărie comunală.

Râvnită, fiindcă cei ce denunță corupția puterii o fac pentru a găsi o cale de a o practica ei, adică de a ajunge ei la putere și apoi, trai pe vătrai, pe spinarea omului necăjit și fără sprijin în continuare.

Două exemple pentru a ilustra situația acestui om necăjit:

1. Într-o comună cu nume de puternică rezonanță istorică din Munții Apuseni, Albacul lui Horea, după Decembrie 1989 s-a adunat obștea să-și facă rânduiala. Adică să-și aleagă alți conducători. Toți erau porniți rău de tot împotriva primarului ce urma să fie dărâmat de la putere. Pe când era să reușească această dărâmare s-a ridicat un om mai bătrân, care fusese dislocat în Bărăgan, și le-a vorbit celorlalți cam în felul următor:

- Oameni buni, pe mine nu mă puteți bănuî că aş ține cu primarul. Ba dimpotrivă, el m-a scos din casă cu familia și m-a trimis în Bărăgan. Îl știu cu toții cine a fost, că-i de aici dintre noi. La muncă nu trăgea, la vorbe rele da. Casa-i era o dărăpănătură, îndemn spre bine nici cât negru sub unghie. Sub scutul și la îndemnul partidului comunist a nenorocit pe atâția dintre noi. Dar din bunurile acelora și din sudoarea noastră a tuturor uitați-vă ce casă are acum. Ați văzut-o cu toții cum s-a ridicat pe măsură ce primarul câștiga vechime pe post. Acum este un om ajuns, ba și-a mai aranjat și copiii pe la oraș. E și mai bătrânatec. Poate-și face socoteala că nu-i mai trebuie cât i-a trebuit. Să-l lăsăm tot pe el primar, că dacă punem pe altul, acela o ia de la început ca ăsta, sau poate că-i va trebui și mai mult, că pofta vine mâncând.

Cuvântarea bătrânului a avut efect și primarul vechi a rămas în funcție până mai târziu, când s-au făcut alegeri și când a lăsat locul altora, tot cam de teapa lui.

2. Într-un contact întâmplător ce l-am avut cu un parlamentar actual (nu am relații în lumea lor, nu le caut și nu le doresc) l-am întrebat de ce tot timpul sălile celor două camere sunt aproape goale, așa cum se vede la televizor. El mi-a răspuns că nu în ședințe se iau hotărârile și se fac și se desfac lucrurile ci pe coridoare și la bufet.

- Iar opoziția?, am întrebat.

- Parlamentarii opoziției caută relații amicale cu cei de la putere (cu Vadim Tudor și Adrian Păunescu, de ex.) ca să-i numească și pe ei în diferite comisii, mai ales în acelea care au de făcut și deplasări în străinătate, pentru tot ce implică acum o deplasare în străinătate pe banii statului.

- Deci s-a realizat o unitate de vederi?

- În rău, da. Dovadă cele două ocazii când cu toții, putere și opoziție, au fost

de acord și s-a realizat unitate de vederi și solidaritate de vot: când au hotărât ca parlamentarii care eventual nu vor fi aleși la următoarele alegeri să rămână și în următoarea legislatură de patru ani cu toate beneficiile de parlamentari, inclusiv salariile și imunitatea parlamentară și când și-au votat primele de sfârșit de an. Că apoi, după cum a scris presa, și-au furat unii de la alții plicurile cu aceste prime, ce mai contează?!

Și totuși, intervenim noi, mai există două probleme, complementare de fapt, în care puterea și opoziția au realizat o unitate de vederi: "problema" antisemitismului și "problema" legionară, pe cât de fals puse, pe atât de dezonorant și derizoriu rezolvate, conceptual bineînțeles, fiindcă practic nu aveau ce rezolva.

Dacă în perioada interbelică a existat o problemă evreiască, ea s-a redus prin definiție la aspectul economic, adică la o reacție împotriva acaparării tuturor bunurilor materiale ale poporului nostru de către o mână de oameni care serveau cu ele alte interese decât cele naționale (comunismul, de ex.). Deci un conflict major de interese în care evreii recurgeau la mijloacele specifice satisfacerii lor, corupția în primul rând. Firește, corupția, ca să fie eficientă, trebuia să fie exercitată în sfera politicului și, încetul cu încetul, s-a ajuns la infiltrarea ei până în cele mai înalte locuri de conducere ale societății, ajungându-se astfel la formarea unei oligarhii politicianiste, nu politice, adică la solidarizarea în rău, în corupție și imoralitate, a oamenilor politici de la toate nivelele. Iar cum ei dețineau și puterea, chiar dacă cu schimbul, au trecut de la apărarea intereselor țării la apărarea intereselor proprii, reacționând violent la orice încercare de asanare a moravurilor păturii conducătoare.

Aceasta a fost epoca politicianistă în care abuzul și corupția au dominat toată viața noastră publică, au slăbit resorturile sufletești și posibilitățile de apărare ale neamului culminând material cu prăbușirea hotarelor țării în 1940, după ce se comiseseră adevărate băi de sânge asupra acelor care aveau curajul de a veghea valorile naționale reale și de a le apăra. Practic, fără teamă de a păcătui, se poate afirma că genocidul în România a început înaintea instaurării comunismului, fiind practicat de către aceleași forțe care ne-au impus comunismul.

Desigur, lucrurile nu s-au petrecut atât de schematic cum sunt prezentate succint aici, în perspectiva istorică însă, după ce se identifică liniile de forță, ca la pilitura de fier reiese clar singura forță propulsoare a politicianismului românesc interbelic: interesul personal și de clică pentru satisfacerea căruia reprezentanții lui nu s-au dat înapoi de la nimic rău și infamant, de la minciună până la crima în masă.

În gospodăriile țărănești, atunci când au existat cu adevărat, se cunoștea întâmplător un fenomen împotriva naturii: unele scroafe își mâncau proprii purcei încă înainte de a-i fi adus la lumină pe toți câți îi aveau în pânțe.

Și politicienii români au mâncat cât au putut mai mulți din fiii tineri ai neamului românesc, pe care aveau impresia că-l servesc și-l conduc bine. Și pentru a nu lăsa vreun echivoc, așa au procedat politicienii români cu legionarii, respectiv

cu tineretul țării, care a vrut să însănătoșească viața noastră publică, să promoveze valorile neamului, și își propusese să facă țara "ca soarele sfânt de pe cer". Politicienii și forțele oculte interne și externe nu l-au lăsat să o facă, pentru ca apoi cu toții să cadă pradă cancerului omenirii, comunismul.

Țara, sleită de forță morală și materială, jefuită și batjocorită, furată de pământ și înghenunchiată, era sugrumată până la asfixiere. Același tineret, maturizat de timp și prigoane, se angajase până la ultima suflare întru apărarea ei. Rezistența împotriva comunismului, afară, în satele țării (orașele fiind primele invadate), în munți, în închisori, a izvorât din duhul legionar ce sălășluia în adâncurile neamului cum sălășluiește apa de izvor în stâncile pământului. Și tot ca din apa de izvor de care se bucură toți și din care prind puteri toți cei ce o beau, din duhul acesta s-au cuminecat cei ce mai întrezăreau ca pe o himeră un viitor mai bun și o libertate pentru români. În Munții Făgărașului, Banatului, ai Vrancei, sau în cei Apuseni, ori în Dobrogea nu au mai existat foști aderenți ai unor partide sau formațiuni politice, ci români care luptau, trăiau, simțeau și gândeau românește. Acolo, și în închisori ori în prizonieratul din Uniunea Sovietică, s-a realizat unitatea spirituală românească, identificarea insului cu istoria pură a neamului său. Cine vrea să se convingă, să citească de exemplu cartea lui Ion Gavrilă Ogoranu: "Brazii se frâng dar nu se îndoiesc". Dar tot în această carte să citească și unele considerații pe care le face autorul cu privire la păcatul nostru al românilor, **dezbinarea împinsă până la trădare, care poate fi considerată într-adevăr păcatul nostru originar.**

În locurile de luptă și suferință ale românilor, în timpul comunismului s-a plăsmuit imaginea românului de mâine, drept și generos, apt să realizeze îndumnezeirea istoriei prin moralizarea politicii, așa cum îl intuiseră legionarii din plămada noastră inițială. Pentru că legionarii nu au făcut altceva decât să scoată la lumină germenii spirituali acoperiți de vicisitudinile vremurilor, din care și cu care să-și extragă forța de a reînvia, de a se mântui acest neam. Ori tocmai pentru aceasta legionarii au fost pe locul întâi în fața furiei dezlănțuite a comuniștilor și tot pe locul întâi ca număr în închisori și în rezistența de orice fel și de oriunde, la fel de prioritari fiind și în numărul de morți în această luptă, jertfe curate, ca toate jertfele pentru realizarea binelui. Tot ei au păstrat neîntrerupt firul credinței în izbăvirea neamului nostru de sub orice jug și într-un viitor luminos al lui, în ciuda tuturor evidențelor contrare. De aceea, pentru o minte clară, aversiunea, dușmănia împotriva lor împinsă până la crimă în masă nu este altceva decât o aberație, o abatere de la legile firii și un act de trădare față de neam.

Revenind la cele două "probleme" în care între putere și opoziție există în momentul de față un consens, o unitate de vederi și de acțiune, antisemitismul și legionarismul, ceea ce izbește mai întâi pe observatorul imparțial este similitudinea cu situația din deceniul al patrulea, deși condițiile reale nu mai sunt aceleași. Evreii declară - să fie oare numai pentru praf în ochii lumii? - că nu mai există o

problemă evreiească în România, că nu mai sunt în țara noastră decât un număr foarte mic și că obiectivele lor de viitor sunt în altă parte. Și totuși ei se plâng de antisemitism la noi și, în loc să se lapede de puiul lor, comunismul, trec peste enorm de multe zeci de milioane de victime ale ciumei roșii, pentru care încă nu s-a luat nici o măsură justițiară în lumea întreagă, și reactualizează crimele de sorginte rasială pentru care justiția umană, națională și internațională, și-a spus din plin cuvântul la momentul potrivit. Recent decedatul Moses Rosen, la intervenția căruia Perpessicius nu a putut tipări mulți ani de zile **Doina** lui Eminescu, era obsedat și a murit cu obsesia că s-ar putea resuscita o dreaptă românească fără să vorbească ceva despre stânga. Legionarii au fost la cârma țării patru luni (și nici în acestea singuri) și totuși lor li se atribuie atrocități înspăimântătoare care ar umbri cele patru decenii și jumătate de crime comuniste. Moses Rosen a afirmat că în timpul loviturii de stat a lui Antonescu (așa poreclita "rebeliune legionară") legionarii au ucis vreo sută douăzeci de evrei, dar nu dă un singur nume. Tot legionarii ar fi stropit atunci cu benzină un soldat și i-ar fi dat foc. Un cadavru pârjolit a fost arătat în jurnalele cinematografice dar nu s-a dat numele soldatului și nici unitatea din care făcea parte. Bineînțeles că politicienii noștri au preluat aceste acuze, le-au amplificat și le-au popularizat la maximum solidarizându-se cu acuzatorii. Pentru lumea noastră politică, complice și făptașă, legionarii care se aflau în execuția unor pedepse date după legile lor, ale politicienilor, deci cu un statut juridic precis, nu au fost scoși din închisori și împușcați pe margini de drum. Pentru politicienii români nu au existat hetacombele de legionari (aproximativ 250 de asasinați într-o singură noapte, expuși în piețele publice din capitalele celor 71 de județe câte avea țara atunci). Aceste asasinate în masă au fost înfierate de politicienii care-l secondează pe Moses Rosen în lamentațiile lui pentru niște crime imaginare. Ba în această solidarizare fac bună casă împreună puterea și opoziția, realizează mult râvnitul "consens". Mă întreb așa, în mod naiv, oare dacă li s-ar fi cerut într-o astfel de ocazie lui Moses Rosen și politicienilor noștri să îmbrace costumul național, să-și pună la butonieră o bucatică de panglică tricoloră sau - de ce nu? - o cruciuliță, ar fi făcut-o?

De fapt, trăim reînvierea tradiției politicianiste antebelice, ca și cum nu ar fi existat cei aproape 50 de ani de comunism în care s-au aplicat tuturor aceleași măsuri opresive. Să fie oare continuarea aceluiași scopuri, mai bine camuflată? Totul este posibil, aceleași cauze producând aceleași efecte. În orice caz un fir roșu politicianist antilegionar a continuat să existe și în decursul prigoanei comuniste. Cel puțin așa s-a aflat după ieșirea din închisori, mai precis după reapariția partidelor politice. Astfel o doamnă, soție de fost prim-ministru și președinte de partid, ea însăși decedată în închisoare, le spunea legionarelor cu care a venit acolo în contact: noi vom ieși de aici dar voi aici veți rămâne în continuare, însă vă vom acorda un regim mai uman: pachet, corespondență, vorbitor. Același lucru, cu aceleași cuvinte, îl perora în iadul de la canalul morții, cu destul talent

oratoric, un liberal, ajuns președinte la partidului liberal, pe care de altfel l-a și scos din parlament, domnul Radu Câmpeanu.

Asemenea ieșiri le-am considerat neprezentative și sporadice și le-am atribuit unor eventuale altercații, nelipsite nici ele din viața deținuților politici. Iată însă că în ziarul "România liberă" cu data de Sâmbătă, 26 Martie 1994, domnul Corneliu Coposu, președintele Partidului Național Țărănist Creștin și Democrat, după ce fusese insultat în modul cel mai grosolan posibil de către Corneliu Vadim Tudor, face într-un interviu niște declarații extrem de surprinzătoare pentru personalitatea domniei sale, așa cum o vedeam în fauna noastră politică actuală. Domnul Coposu era pentru toți foștii deținuți politici o figură venerabilă care impunea respect prin suferința deosebită ce i-o rezervaseră comuniștii. O izolare de 8 ani este o culme chiar și în închisorile comuniste. A ieșit din ea și din închisoare cu aureola unui înțelept echilibrat. Legionarii l-au respectat consolidându-i aproape un cult în universul detenționar. Și deodată, domnul Coposu lansează niște atacuri pe cât de dure și nedrepte pe atât de neadevărate. Niște afirmații fără nici o acoperire. Exact în forma în care o face o foaie de scandal pe care nu o ia nimeni în serios. E ușor să atribui cuiva, unei persoane sau unei colectivități, gânduri și sentimente sau chiar atitudini pe care respectivii nu le au. E ușor să spui că legionarii nutresc resentimente față de alți oameni pentru că sunt unguri sau evrei, dar aceasta îl situează pe cel care o face în categoria oamenilor ușurateci. Pentru că nu văd cum ar putea fi considerate altfel aprecierile gratuite ale domnului Coposu asupra legionarilor, în expresii ca: "misticism și naționalism fanatic infantil", referindu-se la o epocă în care Moța și Marin mureau în Spania pe frontul anticomunist fiindcă acolo "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos" și pentru a apăra ca aceste gloanțe să ajungă până în bisericile noastre, unde au ajuns cu un deceniu mai târziu datorită și cecității istorice a politicienilor români. Și poate că este bine venită o împropățare a memoriei noastre istorice, să știe și generațiile care au avut nenorocul de a învăța doar istoria lui Roller, că în timp ce Moța și Marin mergeau în Spania să-l apere pe Hristos ca să nu fie impus Antihrist și la noi, partidul domnului Coposu, condus atunci de Ion Mihalache, fiindcă Iuliu Maniu se retrăsese din fruntea lui la Bădăcin, ca să atragă singur tunetele și fulegerele lui Jupiter Rex, preconiza și la noi formarea unui "Front Popular" de tipul spaniol sau francez, fronturi care, acum se știe, nu erau decât preludiul la instalarea în Europa a comunismului stalinist care, când s-a impus și la noi, și-a găsit instrumentul tot într-un front, Frontul plugarilor al vânzătorului de neam și țară Petru Groza. Acesta a fost de la începuturile sale "infantilismul" naționalismului mistic legionar.

Dar, cum domnul Coposu se afirmă și este acceptat în propriul partid și în opinia publică drept urmașul și continuatorul politic al marelui Iuliu Maniu, l-aș întreba, cu tot respectul pentru persoana d-sale și cu toată venerația legionarilor pentru memoria lui Iuliu Maniu, dacă afirmațiile d-sale despre naționalismul

legionar se află pe linia de gândire a ilustrului său înaintaş? Nu cred că ar putea aduce argumente pentru așa ceva.

Domnul Coposu mai face însă o afirmație de alt ordin și de un gust foarte îndoielnic în privința bunei cuviințe și a bunelor maniere care se pretind unui om la vârsta și cu pregătirea și educația D-sale:

Aceea că în Legiune au intrat numai fete urâte, în căutarea unei compensări a ceea ce natura nu le-ar fi dăruit. Lăsând la o parte lipsa D-sale de delicatețe față de sexul opus, care prin definiție este și frumos și deci s-ar putea afirma că femeii urâte nu există, aş îndrăzni să-i dau domnului Coposu nume și adrese de legionare pe care D-sa, ca expert în materie cum se afirmă și acum, să le contemple cinstit și nu cred că pe fețele ofilite de ani și de suferințe în închisori nu ar descoperi totuși trăsăturile de netăgăduit ale frumuseții din tinerețea acestor "băbuțe" care, chiar dacă nu s-au cunoscut, au împărtășit suferințele detenției la comuniști cu soția și cumnata domnului Coposu.

Este adevărat, legionarele se numesc Maria, Ana, Veta, și alte nume pur românești și nu Arlette, sau France, sau mai știu eu cum. Aceasta însă în ochii legionarilor, pot să o afirm cu tărie, nu constituie un motiv de desconsiderare ci dimpotrivă, de admirație și chiar de recunoștință pentru solidarizarea lor cu românismul, mai ales când știu că France a murit în închisoare, iar Arlette la cel mult un an după ce a executat 14 ani de închisoare la comuniști, în România. În felul legionarilor de a privi lumea și viața, locul lor este între femeile române care au îndurat martirajul pentru românism. Este singura replică pe care cred că i-o pot da domnului Coposu legionarele, vii sau moarte, din prigoana comunistă.

Atacurile, neașteptate, nemeritate și neprovocate, ale domnului Coposu la adresa legionarilor au determinat apariția acestei apărări, a acestei apologii Legionare. Apologie în sensul original al termenului de origine elină (și nu franceză sau latină cum vrea să ne instruiască Dictionarul explicativ al limbii române, scos în 1975 de către Academia Română), de apărare și nu de elogiu, de apărare în sensul în care o făceau unii părinți bisericești pentru credința creștină în primele secole ale Bisericii lui Hristos. Deci apărare sinceră, cinstită și dreaptă. Uite,ăștia suntem, asta vrem, de ce ne nedreptățiți și asupriți neîncetat? Și apărarea aceasta, accentuez, o fac din inițiativă și pe răspundere proprie. Ea izvorăște din cunoașterea adevărului, din dragostea de adevăr și dintr-un simț al dreptății care se răscolesc în mine oridecâte ori aud și citesc cele mai grosolane neadevăruri ce se atribuie legionarilor pentru a servi cu totul și cu totul alte interese decât acelea ale neamului românesc, hulit și crucificat.

Neadevărurile acestea, injustiția grosolană și perversă ce li se face legionarilor nu poate izvorî din cugete curate față de românism și este cu atât mai dureros cu cât o fac totuși atâția români. Se petrece un proces de stricăciune morală care începe cu mici interese meschine și duce până la pierderea identității. Spre nenorocirea noastră, **suntem poate poporul cu cel mai mare număr de trădători inconstienți**. Oare în timpul lui Horea numai cei trei care au pus mâna pe el și l-au legat au trădat? Dar aceia care ziceau că le tulbură liniștea casei

prin acțiunea lui nu comiteau tot un act de trădare? Liniștea lor s-a terminat cu ei dar Horea ne luminează și întărește și astăzi. Dar trădătorii și vânzători lui Tudor au fost singuri? Eremia Golia a fost singur? Cu siguranță, nu. Desigur, e bine că nu le-a rămas numele, dar nu-i deloc exclus ca urmașii lor să fie gornicii vânzători din zilele noastre. Pentru că sunt prea mulți azi aceia care lucrează, conștient sau nu, împotriva dezvoltării noastre firești ca neam. Prea suntem copleșiți de trădători și renegați.

Privind tendințele politice din actualitate, găsim și răspunsul la întrebarea de mai înainte: de ce sunt acoperiți și copleșiți legionarii cu cele mai nedrepte acuze? Foarte simplu: Pentru că perspectiva lor este spre interior iar a lumii politicianiste spre exterior. Politicienii sunt preocupați nu de cum suntem și cum trebuie să fim ci de cum am vrea să ne vadă lumea. Nu vrem să fim noi ci să intrăm și să ne absorbim într-o lume care nu este a noastră. De ce? Poate pentru că au ceva străin în ei. Poate pentru că și-au pierdut identitatea. Dar mai sigur pentru că au avantaje necunoscute mulțimii de la acea lume. Imaginea noastră în lume este una din lozincile fără miez ale politicianului. Nu locul nostru, cu specificul nostru în lume. Nu demnitatea pe care trebuie să o câștigăm în ochii lumii prin aportul nostru specific în universal ci bucuria șimiescă de a ne simți primiți într-o societate care nu este a noastră ca preocupare de fond. "Intrarea noastră în Europa" - de parcă s-ar putea face transplantări teritoriale între continente - nu este dorită și înțeleasă creator ci asimilativ. Nu să fim noi ci să fim ca ei, ajungându-se astfel la aberația atât de pregnantă de azi că nu suntem europeni dacă, de exemplu, nu practicăm homosexualitatea. Dar oare dacă am fi avut o clasă conducătoare cu tăria și priceperea de a ne reprezenta cu valorile noastre autentice, pe care le-au pus în evidență oamenii noștri au adevărat patrioți, ar fi îndrăznit "Europa" să ne ceară să ne pervertim? Cum adică, fără a deveni maimuțe nu se pot face schimburi economice? Dimpotrivă, cu cât vom fi mai șterși ca individualitate etnico-politică, cu atâta își vor bate mai mult joc de noi, ne vor exploata și ne vor disprețui mai mult. De aceea perspectiva spre exterior a politicianului este periculoasă, ea ne duce la pierderea identității. Ea este xenofilă și românofobă.

Legionarii, dimpotrivă, au fost și sunt pentru niște relații normale cu lumea din afara noastră. Ei sunt românofili. Toate faptele și toată doctrina lor o atestă. Ei nu vor altceva decât ca Românul, cu majusculă, să pătrundă în lume cu fruntea sus. Drept și corect. Iar trecerea hotarelor pentru a contacta celexalte neamuri și a face cu ele mult doritul "comerț" spiritual și material nu vrea să o facă pe bază de xenofilie, care l-ar desființa, transformându-l în altceva decât ceea ce este, adică l-ar face străin din român, ci pe bază de **omenie**. Cuvântul, specific românesc, înseamnă dragoste de om, rămânând totuși ceea ce ești în fondul tău ultim. Iată deci cum cele două perspective, cea politicianistă, xenofilie-românofobie și cea legionară, românofilie - omenie devin ireductibile. De aceea trădarea este pentru legionar actul cel mai reprobabil de pe lume. Iată de unde teama de o reînviere a naționalismului legionar într-o perioadă în care legionarii nu s-au manifestat ca atare nici cât negru sub unghie.

Pornite de către însuși președintele țării, care, la începuturile domniei sale, a inventat o manifestație legionară pe undeva prin Moldova, atacurile la adresa legionarilor au apărut disparat ici colo în continuare, sub zâmbetele sceptice ale mulțimii oamenilor de bună credință, care vedeau cum legionarii ieșiți din închisori își văd de viața lor șubreziți de o prigoană prelungită peste o jumătate de secol. Au apărut apoi alte atacuri începând cu popularizarea cărții unuia care a trădat Legiunea, preotul Palaghiță, a cărui scriere denigratoare a fost reeditată cu sprijinul puterii, fiind prezentată publicului românesc cu obiectivitatea istorică de care este capabil un ofițer de securitate ce se mai afirmă și teolog, Dan Zamfirescu. Încurajați de putere, așa ziși dizidenți legionari au prins curaj și și-au vărsat și ei veninul în presa de scandal.

La toate aceste atacuri am privit cu destul umor zicându-mi de fiecare dată că un atac în plus la cele vărsate peste legionari timp de 50 de ani fără vreo posibilitate materială de replică (din lagărele germane?, din închisorile și din lagărele de așa zisă reabilitare ale lui Antonescu?, din temnițele comuniste cu toate ororile lor, sau din coloniile de muncă ucigătoare de pe canal?) nu mai poate avea vreun efect în plus. Nu m-am împăcat totuși cu această situație și, acolo unde am crezut mai bine, anume în punctele mai sensibile și mai serioase, am căutat să dau o replică, pornită din cea mai onestă revoltă față de neadevăr și de loviturile nedrepte. Luând atacurile ca pornind din cele mai bune intenții, desigur însă din necunoștință de cauză, și pe de altă parte, neavând veleități publicitare, am căutat - prin niște scrisori personale - să atrag atenția atacatorilor asupra actului nedrept (nu mai vorbim de lipsa de cavalierism de a ataca niște oameni care nu se manifestau în viața publică) ce-l comit, aducându-le la cunoștință realitatea pură. Nu am cerut să publice scrisorile, nu am avut pretenția unei rectificări în presă. Singurul lucru ce l-am așteptat a fost un semn că adevărul și buna credință au câștigat teren în sufletul lor. Acesta este cazul, de exemplu, cu Petre Vălimăreanu, cel mai vehement dintre cei care, din diferite motive, personale și nemărturisite, interesate sau izvorâte din frica de a nu suferi în continuare, în orice caz inavuabile, au considerat că în loc să se retragă onorabil este mai bine să se dedea la atacuri de o incorectitudine totală. În locul acestei puteri de obiectivitate m-am ales cu o tăcere de mormânt, ca și cum nu ar fi auzit măcar de acea scrisoare.

În felul acesta au apărut pe rând, ca răspuns la niște atacuri asupra legionarilor, cele patru scrisori ce urmează. Fiecare este suficient de explicită și de motivată pentru ce am considerat că este bine să fie trimisă. Scopul lor și intenția cu care le-am trimis a fost ca ele să constituie un apel la conștiință și la dreapta judecată, să provoace o trezire a cugetelor și obiectivarea subiectelor atacate. În orice caz, deși atacurile au fost publice, gândul meu era doar de a provoca în atacatori un proces de conștiință pentru a-și da seama de injustiția pe care o comit. Mai mult, substratul scrisorilor nu a fost de luptă cu cei ce au atacat, ci unul confesiv, de apropiere sufletească pentru a ne putea întâlni cândva în eforturi comune pentru realizarea unei lumi românești mai bune și mai fericite, plecând de la starea actuală de mizerie sufletească a românului. Le-am pus la dispoziție și

o carte pe care m-am învrednicit să o scriu și să o public în condiții extrem de dificile, nu pentru a mă lăuda cu ea sau pentru a culege laude, ci doar să fiu cât mai explicit, cartea în sine nefiind decât o confesiune, o mărturisire de credință și viață.

Nu am fost învrednicit cu vreun răspuns. Nu au avut ce răspunde, sau o superbă desconsiderare a unei intervenții "insolente"? În orice caz scrisorile au rămas fără răspuns.

De dragul adevărului și al corectitudinii, se impune însă o mențiune de onoare: Majestatea Sa Regele Mihai a dispus Secretariatului său să-mi confirme primirea. Totuși, un gest... regal în epoca și în lumea total lipsite de stil în care trăim, un gest în urma căruia mai pot nutri speranța unei reacții corecte a Suveranului când va putea și va voi să o aibă.

În această stare de lucruri am luat cu surpriză și regret cunoștință de interviul domnului Coposu, pe care căutam un mod de a-l apăra, ca fost deținut politic, de atacul nedrept și mai ales nedemn din acea rușine a publicisticii românești care se cheamă "România Mare". Cine oare din țara aceasta nu-și poate da seama câtă indecență conține o afirmație ca aceea că domnul Coposu ar fi fost turnător? Și totuși, după această mișelie exercitată asupra d-sale, domnul Coposu mai este în stare să vorbească așa cum a vorbit despre colegii săi de suferință și mai ales despre niște femei pe care nici măcar nu le cunoaște! Doamne, câte surprize nu se pot ivi dintr-un suflet omenesc, chiar fără a-l sonda!

Necesitatea de a-i da domnului Coposu un răspuns se impune de la sine. Totodată se impune și publicarea scrisorilor fără răspuns. Ele au avut un caracter particular care a dispărut prin faptul că autorul lor nu a fost învrednicit cu un răspuns după atâta timp. Obiectivul lor este însă tot o chestiune de interes public, istoric chiar, pusă în discuție de către destinari, aceeași chestiune ca și la domnul Coposu.

De la conceperea lor și pentru totdeauna scrisorile acestea și lămurirea de față încearcă să fie o apologie, adică o apărare a unei lumi, a unui cosmos chiar, mereu hărțuit și urgisit cu tot adevărul și toată curățenia impulsurilor sale originare și manifeste pe plan istoric.

Singura teamă și îndoială ce le nutresc este că nu am reușit suficient să pledez cauza adevărului și dreptății, dar nutresc și speranța că alții vor reuși mai bine.

Mai 1994

Sebastian MOCANU

Domnule Vălimăreanu,

... Am făcut legătura cu cei ce vă aflați la Munchen și la Freiburg, bineînțeles cu cei cu care mă cunoșteam dinainte, din perioada războiului. Legătura aceasta m-a bucurat desigur deși avea și unele umbre, reminiscențe ale unor întâmplări regretabile de pe atunci, pe care le credeam depășite de timp prin noua problematică de adâncă gravitate a neamului nostru și prin fireasca maturizare a noastră a tuturor. Constat cu regret că nu s-a întâmplat așa. Dimpotrivă, răul s-a adâncit continuu și a luat proporții cu atât mai mari cu cât contrastul dintre ceea ce facem și ceea ce ar trebui să facem este tot mai flagrant vizibil. De ce?

Din lectura foarte atentă a **Vetrei** reiese că, pur și simplu, voi de acolo ați pierdut firul tradiției neamului, rupt, e adevărat de comunism, dar păstrat în subteranul închisorilor. Din **Vatra** reiese că cei de acolo, răspândiți pe toate continentele, ați făcut progrese frumoase individuale (aproape toți purtați înaintea numelui însemnul Dr.=Doctor, pe când noi, cei de aici, care am mai rămas, adăugăm doar la nume modeste litere F.D.P.=Fost deținut politic, în prezent atât de hulit în cercurile oficiale încât unii spun, nu numai dușmanii, că poate ar fi mai adecvat să spunem Fost și Viitor deținut politic), dar ați continuat un spirit meschin de bârfă și calomnie pe grupuri și grupulețe. V-ați lărgit desigur cunoștințele dar trăiți mult mai superficial, stăpâniți de invidie și răutate dând un spectacol de care cred că se cutremură cei de sub glie în frunte cu Căpitanul. Desigur că nici cei de aici nu am devenit îngeri, dar cel puțin avem conștiința gravității marasmului și neputinței morale și materiale în care se află neamul și de aceea lupta între persoane nu mai are loc de frunte. În concret, căutăm pe cât putem să trăim fiecare din seva morală de care mai dispunem și nu unul din păcatele celui alt. Nu consider însă că aş avea dreptul să admonestez pe cineva, cu atât mai puțin pe D-ta. Constat doar o stare de fapt tristă, mai mult jalnică din punct de vedere moral. Neamul, adică Legiunea, nu are nevoie de așa ceva. Dimpotrivă. Cum ar putea să mai sacrifice ceva pentru neam unul care peste o jumătate de secol și-a pândit camaradul de luptă doar, doar îl va prinde cu vreo abatere de la vreo lege morală, nu pentru a-l îndrepta ci pentru a-i da în cap? În schimb îl judecă pe al treilea că nu a făcut nimic din ceea ce ar fi trebuit să facă amândoi, ca și toată colectivitatea. Zic colectivitate deoarece comunitatea morală s-a diluat până la disoluție.

Când citesc în singurătate **Vatra** îmi vine să plâng pentru starea morală în care vă aflați, foștii ostași ai unei cauze sfinte, în aceste momente în care neamul este mai dezorientat și hărțuit decât oricând, și te rog să mă crezi că nu am dat și nu voi da nimănui nici un număr să-l citească fiindcă pe cât pot vreau să creez solidaritate și nu dezbinare.

Îți mulțumesc totuși că mi-ai trimis acele materiale. Ele m-au ajutat să-mi dau seama cum stă exilul nostru, și să ne punem toată speranța în Dumnezeu, rugându-L să reverse harul Său asupra tineretului și a celor ce vor veni în lume din neamul nostru iar noi să găsim modalitatea de a ne expia greșelile și păcatele, pentru că veleități de conducere nu am avut și de aici înainte ar fi absurd să mai am.

Aceasta fiind poziția mea te rog frățeste să primești așa cum se cuvine următoarele:

1. **Vatra** este o publicație scrisă de bune condeie care se pierde în mărunțișuri, meschinării și prea multă răutate. Stilul ei nu este legionar. Unde-i scrisul lui Vasile Marin sau al lui Puiu Gârcineanu și unde-i acela din **Vatra**? Ea nu cultivă polemica, lupta de idei, ci pamfletul și invectiva nestăpânită, de prost gust, aculturală. Un singur exemplu: ...Pingelescu. Față de răul produs de Ceaușescu țării și neamului, porecla sună caragialesc, or tragedia este prea mare și prea de lungă durată pentru a ne mulțumi să o înfierăm cu cuvinte parodice. Acest Pingelescu nu se apropie suficient nici măcar de Stilul **Porunca Vremii**.

Din tot materialul citit în **Vatra** nu mi-a reținut atenția decât articolul lui Ene, mi se pare, despre convertirea la legionarism, și unul al lui Titus Bărbulescu, despre inginerul Gh. Clime. De altfel în Nr. 186, Aprilie '90, la pagina 32, cineva, G. din Canada, pune lucrurile la punct deși cu efectul toacei la urechea surdului. În concluzie: fiți mai elevați sufletește și vi se va eleva și stitul, trecând bariera dinspre mahala spre centru. Ca lucruri bune, menționez punerea problemei elementului românesc din statele balcanice deși e pusă într-un mod cam... balcanic.

De asemenea, mai ales pentru cei din exil, este binevenit și talmeș-balmeșul de date din calendarul național. Ce-i drept multe nu merită să fie menționate.

2. Din tot ce este în legătură cu cazul Horia Sima, cum îi spui d-ta, reiese în primul plan o ură veninoasă.

Dacă "chestiunea de onoare" există, deoarece eu totuși mă îndoiesc că ar exista, ea nu arată decât exploatarea indecentă a unui rău pentru a comite un rău mai mare. Înainte de toate, oricine ia cunoștință de el se gândește la o cursă întinsă de către dușmani, în genul practicilor din comunism. Cazul în sine este desigur o pată pentru un om ieșit din comun. Dar omul respectiv tot ieșit din comun rămâne.

Bălcescu a avut și el un copil din flori. Despre Avram Iancu se vorbește la fel în tradiția munților Apuseni, dar ei tot Bălcescu și Avram Iancu au rămas, Ionel Brătianu, de voie, de nevoie, și-a dat numele fructului său dintr-o asemenea legătură, dar acest fruct s-a chemat martirul George Brătianu, și Ionel Brătianu a rămas tot făuritorul României Mari. Oare G. Brătianu ce-ar fi făcut dacă niște ziariști indiscreți și ahtiați după senzational ar fi scotocit prin păcatele din

tinerețe ale părinților săi? Nu este oare o mai mare indecență aceasta decât fapta în sine pe care ei o înfierează exploatând-o? Dacă nu mă înșel, cineva, Caius Pria, ți-a atras atenția asupra acestei necuviințe în chiar revista D-tale, mai menționând, dacă țin bine minte, că **Vatra** o citesc și nelegionari.

Cred că-i destul despre chestiunea de onoare pe care ați bătut atâta monedă încât nici un caracter ca Vasile Iasinschi nu a putut rezista mai mult de cinci ani. Ce serviciu ați adus Legiunii și neamului determinând pe acest falnic stejar să se plece sub vântul impus al vremurilor?

Ați reușit în schimb să mai marcați cu semnul întrebării și al îndoielii un nume legionar, istoric până la acea scrisoare, sinonim cu integritatea morală cavaleriească. Mai sunt însă și alte aspecte ale "Cazului Sima", mai importante. De exemplu acela al succesiunii Căpitanului. Succesiunea Căpitanului? Te înfiori când pronunți, fie și numai în gând, aceste cuvinte.

Și totuși, iată, Căpitanul a putut fi omorât în modul în care au făcut-o. Dovadă peremptorie a puterii (nu atotputerniciei) răului. Dar gândește-te câte mișelii imagineare și câte gânduri și fapte incalificabile nu i-au fost atribuite Căpitanului de către cei pe care activitatea, chiar și numai prezența lui, îi pune fața în față cu propria lor conștiință și-i descalifica. Iar atunci, decât să se îndrepte ei, au preferat să împingă răul până la extrem și să-l suprime pe el. Ba încă într-un mod de o mișelie unică.

Vă înșelați însă toți când gândiți că, proclamându-vă "antisimiști", dușmanii Legiunii vor reabilita Legiunea lui Codreanu. Nu! Legionarii nu se nuanțează pentru dușmanii lor, și dacă aceștia vor hotărî în conclavele lor să ne extermină nu va scăpa nici un "antisimist" de aceasta. Să-ți dau doar o singură dovadă. Acum în țară apar anumite cărți, până aici interzise. Astfel de reeditează Cioran (poate ai auzit de curtea ce le-o face Cioran acum evreilor). La una din cărțile lui apărute, cineva, Dan C. Mihăilescu, scrie o prefață logoreică ce se vrea filosofică și cultă. Cartea se cheamă "Revelațiile Durerii". Desprind doar trei citate din acea prefață (caută și vezi): "Nimeni nu are dreptul a pune semnul egalității între Cioran și Ilie Gârneată, între Eliade și Belimace, între dispariția lui Haig Acterian și moartea lui Mircea Vulcănescu, ori Dragoș Protopopescu".

Sau: "... evoluția celulelor bolșevice în cuiburile organizate de fiul lui Ion Codreanu:.

Sau: "... cvasi asasinarea lui Moța și Marin".

Ce spui în special de ultima? Căpitanul l-a trimis pe Moța în Spania ca să scape de el, pentru că l-ar fi concurat la șefie!?

Iată dar care-i aprecierea și pentru cei ce vor să se salveze ca "antisimiști".

Repet, aceasta nu într-o fițuică de ziar ci într-o prefață de carte a unui autor celebru, prefață care vrea să explice generații și epoci istorice. ...Încolo, ce aș putea să mai spun?

Horia Sima a continuat lupta legionară. A putut să facă și greșeli pentru că orice om face și greșeli... Adu-ți aminte de prima filă propriu zisă din cartea Căpitanului. Caut-o pentru că eu nu dispun de ea dar știu că spunea că în carte se cuprinde viața lui de la nu mai știu exact care vârstă și până la care, cu toate întâmplările și "**greșelile ei**".

De ce o fi scris Căpitanul că a comis greșeli când noi susținem că nu a comis? Desigur, pentru că era conștient că a comis și greșeli.

Cât despre elucubrațiile cu Moruzov și altele, merită să te oprești la ele. Sunt ridicole și produc tristețe că cineva poate gândi și așa. A umple cu imaginație lipsa de legătură între niște evenimente o poate face orice autor de romane subculturale. Se găsește și aici în țară unul care știe că Ștefănescu de la Siguranță pândește împreună cu Horia Sima executarea lui Armand Călinescu, ba știe și apartamentul dintr-un bloc din apropiere, de unde Moruzov urmărea cu luneta acțiunea, trimis de Carol II bineînțeles. Merită să te oprești la așa ceva? Acel unu, când a fost întrebat de unde are aceste date, a răspuns că de nicăieri, dar numai așa trebuie să fi fost. Acel unu a lipsit din 1938, de la tot ceea ce s-ar putea numi activitate legionară, dar acum, pe aceeași linie a denigrării, colaborează cu **Vatra** și semnează cu numele lui adevărat: Dr. Șerban Milcoveanu. Cât despre sinceritatea și buna credință a atacurilor, îți reamintesc unele momente, unele strecurate greșit în **Vătra**, pe care le cunoșteam amândoi. Ele sunt de mică importanță, dar probatorii când examinăm valorile etice de mai sus:

a) În 1940 mă aflam la sediu în str. Gutenberg, când s-a întors grupul legionar din Germania. Încolonați, s-au oprit în fața lui Horia Sima și Papanace i-a dat raportul cu cuvintele: "Comarade Horia, legionarii întorși din Germania sunt gata la ordinele tale!" Nu înseamnă oare că prin acest raport recunoștea tot ce a făcut Horia Sima până în acel moment? Deci de atunci încolo a comis Horia Sima greșeli. Nu cumva greșeala constă în aceea că nu a făcut compromisuri cu Antonescu și liberalii, pentru ca astfel Papanace și alții să fi putut rămâne la putere, nu să plece în exil? Oare pe Papanace și pe alții nu i-au trădat Antonescu și nemții?

b) D-ta trebuie să știi chiar mai bine decât mine cum Horia Sima a alergat cu o mașină să împiedice executarea lui Iorga și Madgearu. Fatalitatea nu a lăsat șansa de a reuși și actul demential s-a produs acoperind de rușine pe Horia Sima și pe noi toți. De ce nu le-a dat satisfacție lui Antonescu și politicienilor în această chestiune, v-a explicat tuturor celor ce-l atacați.

Să nu vă închipuiți însă că, denigrându-l pe el, această pată nu se răsfrânge și asupra "antisimiștilor".

c) În **Vatra** amintești de mai multe ori de cazul Iorga de la Rostock, în care s-a aplicat o sancțiune dură pe o chestiune de onoare, din hotărârea și

ordinul lui Horia Sima. După câte știu eu, în acea perioadă, legătura cu Horia Sima era extrem de dificilă și cazul a fost rezolvat prin procedura de urgență de către Mile Lefter, care a citit în fața frontului hotărîrea sa.

Este vorba de același Mile Lefter care, cu prilejul unei mese festive, a ridicat paharul și a încheiat toastul cu cuvintele: "Vă salut ostași ai lui Horia Sima!".

d) Guvernul de la Viena a fost în acel moment singurul act de protest efectiv și de continuare a luptei neamului românesc împotriva comunismului. ...Fără alte comentarii.

e) Ceea ce s-a făcut în țară, în 1946, acel act de armistițiu cu comuniștii, ne aparține nouă, celor de aici, în frunte cu Nicolae Petrașcu.

Despre aceasta, cei de acolo nu aveți voie să emiteți păreri, aprecieri, s au judecați decât după ce ne vom reuni și vom afla unii de la alții ce și cum s-a petrecut. Până atunci desfid pe oricine, prieten sau dușman, și îl somez să-mi dea un singur nume măcar, oricât de sonor sau de necunoscut ar fi, al vreunui legionar care s-a înscris din ordin în partidul comunist.

Când un Vică Negulescu sau un Constantin Opreșan au murit zidiți de vii, s-ar impune un minimum de respect al memoriei celor plecați dintre noi. Deci:... Liniste!

f) Din **Vatra** și după **Vatra**, înțeleg că două sunt vinovățiile majore ale lui Horia Sima și anume: prima că nu a lăsat să moară fizic și Legiunea deodată cu Căpitanul (aceasta ar fi fost oare și părerea d-lui Clime și a altora?) și a doua că nu a rămas la putere ca să ne scutească pe noi toți și crezul nostru de atâtea prigoane prin care am mai trecut de atunci încoace, precum și de cele ce-i posibil să ne mai aștepte. Ba unii ar mai fi fost încă miniștri câțva timp.

Fără să-l pot consulta, comit indisciplina de a crede că pe acestea și le-ar asuma.

Cred că totuși nu-i decent să uităm că, de bine de rău, dacă de mai mult de o jumătate de secol se mai știe ceva în lume despre Legiune și legionari, aceasta se datorează exclusiv lui Horia Sima. Istoria nu poate fi eliminată, răsturnată, sau negată. Timpul este inevitabil și timpul, vrem nu vrem, pe el l-a reținut în fruntea Legiunii. Prezența în istorie el ne-a asigurat-o. Desființează d-ta, dacă poți, un timp condensat în istorie. Și tot el a făcut ca istoria să nu se fi pronunțat definitiv asupra noastră. Nu-i așa?... În ceea ce privește persoana lui, să concedem totuși că el este singurul dintre noi care din 1938 încoace a fost cel mai expus și cel mai urmărit și atacat și că tot de atunci trăiește, practic, în clandestinitate. Să nu fie oare acest fapt o dovadă de vrednicie?...

3. Dacă cele de până aici privesc chestiunile noastre... interne... importante desigur, **Vatra** văd că își permite și inovații, adică nu, cea

mai mare revoluție imaginabilă în întreg neamul Românesc, Schimbarea Legii noastre Românești.

Eminescu a fost un conțopist mărunț, lipsit de viziune spirituală, când a scris că Biserica Ortodoxă este mama neamului românesc. Un retrograd, și slavofil, desigur "Noi" trebuie să devenim papistași și atunci vom intra pe matca noastră firească, pentru că numai prin catolicism ne putem trage de la Râm.

Nu contează că noi am trăit și ne-am format personalitatea ca națiune în sferă Bizanțului, nu contează istoria noastră ca popor în această parte a lumii, nu contează că am rezistat ca popor ortodox și rușilor și austriecilor și turcilor, nu contează nici chiar că religia este un dat fundamental al românilor, care, el, trebuie să determine politicul și nu invers, nu, nimic nu cotează. Tot ce contează este că unii Patriarhi au ayut slăbiciunile lor, iar actualul are păcate grele, duse până la trădarea Bisericii. De parcă în decursul istoriei, Papii ar fi fost numai Îngeri și Arhangheli. De parcă credința și tradiția unui neam ar fi proprietatea unei persoane efemere. Ei bine, nu! Domnule Vălimăreanu, ideea aceasta ca din motive politice să ne schimbăm Biserica, să renunțăm la spiritul nostru specific din oportunism politic (și acesta discutabil) este o idee trădătoare de neam.

Cine își închipuie că te poți schimba după vânt în asemenea esențe este de o naivitate vinovată. Ce ar zice câmpulungenii d-tale din sate și orașe când ai avea îndrăzneala să le faci o asemenea propunere? Cum te-ar privi meșterul Manole, a cărui monastire este mai aproape de d-ta decât de mine. Dar ce-ar zice Brâncoveanu? Eu știu cam ce ți-ar face Horea, dar nu-ți spun, ca să nu zici că te ameninți!

Este adevărat, o parte dintre românii din Ardeal au trecut la uniți, forțați de istorie. Da' uite că nu au devenit majoritari deși au fost sprijiniți de autoritatea imperială. Este adevărat și aceea că nu-i bună lupta și concurența confesională înlăuntrul unui neam. Soluția: poate se va îndura Dumnezeu să coboare între oameni și să se refacă astfel, prin voia și porunca Lui, unitatea bisericii creștine. Aceasta însă să fie politica Domnului, nu și a omului. Până atunci, politica dumitale religioasă se cheamă fără echivoc trădare.

Și pentru că am ajuns la acest cuvânt atât de grav, adevărat totuși, țin să-ți mărturisesc că el nu este folosit nicidecum polemic ci ca o tristă constatare. Nu-i permis să te joci cu atât de grave probleme existențiale ale unui neam. Și numai un om care nu se abate de pe firul de viață Spirituală al neamului său le poate sesiza, mai mult prin intuiție. Acela va intui că nu-i permis să încerci denaturarea lor.

4. Din punctele anterioare cred că ai înțeles că dau curs unei replici pe care nu eu am provocat-o. Pentru că până nu am primit **Vatra** pe care nu am cerut-o și nu o puteam cere fiindcă nici nu știam că există, nu am

simțit această nevoie, pe atunci fără obiect. Însă nici acum, după ce am citit-o, nu-mi vine să cred că ești capabil de atâta venin și răutate, de atâta ură.

Cum însă nu pot influența oameni îmbătrâniți în ură și negativism, m-am hotărât să o rup cu **Vatra** într-un mod discret și elegant. În acest sens ți-am transmis prin Adrian Niculescu din Italia, cu care am făcut cunoștință absolut din întâmplare, să nu mi-o mai trimiți. Am motivat aceasta, cum era și normal față de unul extra muros doar cu grija de a nu intra în atenția SRI-ului. Este un motiv real. foarte real din nenorocire, fiindcă eu sunt stabilit într-un oraș mic, de provincie, în care corespondența cu străinătatea stârnește imediat curiozitate și senzație. Pe de altă parte, este bine să știți cei de acolo că aici se cenzurează în continuare corespondența și se interceptează telefoanele. Poate că la București, fiind mai frecvente aceste relații cu exteriorul, se mai trec cu vederea unele mărunțișuri... Peste tot în țară însă, legionarii au rămas în raza unei atenții deosebite a SRI, cu nimic slăbită în comparație cu aceea a securității pe care o continuă cu aceiași oameni. Credeam că această motivare merită și este suficientă ca să se țină seamă de ea. Văd că și în această privință m-am înșelat. Acum te rog însă să nu-mi mai trimiți nici un număr din **Vatra**, nici direct, nici pe adresa vreunei persoane terțe fiindcă nu mai vreau să o citesc. Sunt sătul de ura și minciuna din jurul meu fără să o mai citesc și pe cea de import. De altfel, repet, eu nici nu voi da nimănui vreun număr să-l citească. Aș avea conștiința încărcată că răspândesc răul și dezbinarea. Poate că mai sunt "milcoveni" care gândesc ca d-ta și prin ei îți poți satisface jocul și interesele.

Și acum să închei. Poate pe alocuri am fost tare, dar sincer și cinstit. Nimic nu se referă strict la persoana dumitale ci la atitudinea dumitale, distructivă în raport cu ideea legionară și cu unitatea spirituală a neamului. Împotriva dumitale personal nu am absolut nici un motiv să fiu.

În orice caz, domnule Vălimăreanu, mai există un aspect al nostru, al fiecăruia din noi. Eu sunt în al 77-lea an de viață. D-ta, dacă nu greșesc, ești ceva mai în vârstă decât mine. Poate ar fi bine să nu mai judecăm atâta pe alții ci să ne încredințăm cu toții dreptului Judecător pe care să-L implorăm iertându-ne unii pe alții.

Cu sincere sentimente frățești,

Sebastian MOCANU

Domnule Max Bănuș,

Luând cunoștință cu multă întârziere de articolul "Tactica pașilor mărunți" apărut în **Tinerama**, Nr. 124 din 16-22 Aprilie 1993, pagina 7, semnat de cineva Ioan Titu, în care se face o referire răuvoitoare și la cartea mea **Mântuirea**, apărută anul acesta la Cluj, vă adresez aceste rânduri, fără să fac uz de dreptul la replică, fără a vă cere să le publicați, ci doar să meditați asupra lor și asupra ideii de dreptate și adevăr.

Acest apel la meditație îl fac în urma lecturării cărții dvs. **Cei care m-au ucis**, zicându-mi că avem un element de apropiere comun: închisoarea comunistă, despre care este vorba în ambele cărți, cu toate că din ele transpar și unele deosebiri de substanță.

Articolul în cauză, mie îmi pare mai mult un fel de referat, de raport al unui SRI-ist către superiorii lui asupra unei chestiuni politice care se vede că i-ar incomoda, iar Ioan Titu, nume adevărat sau pseudonim, îl semnează fie că el însuși face parte din acel serviciu, fie pentru a-i face un serviciu cuiva de acolo ori instituției în sine. Deci, din capul locului, îi contest bunele intenții fiindcă sunt convins că nu a citit cartea mea. De aceea nici nu mă adresez dânsului. Mă adresez în schimb dvs. fiindcă revista este a dumneavoastră și dumneavoastră i-ați făcut loc în ea acelui articol.

Nu aș fi putut crede vreodată că un fost deținut să atace o masă întreagă de foști deținuți politici. Un autor care pune pe coperta cărții sale cuvinte ca acestea: "Max Bănuș dovedește încă odată - dacă mai era nevoie - în romanul său **Cei care m-au ucis**, falimentul moral al orânduirii care a transformat o țară întreagă într-o închisoare și un popor în victime îmbrăcate în uniforme a căror culoare aproape nu contează. De ce trebuie să existe o asemenea carte... Fiindcă greșelile nespuse se pot repeta și fiindcă cei care au murit acolo trebuie să aibă deasupra capului o cruce a neuitării", să atace sau să permită atacarea în revista proprie a mii de inși care au suferit înfinit mai multe, mai grele și mai îndelungate maltratări morale și fizice (să ne gândim doar la Pitești), fie individual, fie colectiv, decât reiese din cartea **Cei care m-au ucis** că a suferit autorul ei. Spun aceasta fără a încerca să minimalizez cât de cât suferințele dumneavoastră, dar întrebându-vă dacă nu v-ați ridicat în închisoare până la capacitatea interioară de a vă solidariza cu suferința tuturor celor pe care i-ați flancat în marea suferință a unui întreg popor. N-ați fi singurul, de altfel, cu această psihologie. Un fost deținut politic,

devenit președinte de partid politic, le spunea unor legionari lucrând împreună la canal: "Noi o să ieșim în libertate dar voi, tot aici o să rămâneți, însă o să vă acordăm un regim uman: drept la corespondență cu familia și pachet alimentar". Este adevărat că acel "om politic" și-a dus partidul de răpă (și el după partid).

Ar fi absurd să încerc să vă conving că nu aveți o viziune reală asupra legionarilor. În ei nu puteți vedea, organic, decât niște iudeofagi deși, dacă aveți vreun evreu mai bătrân, ați putea afla că tocmai sub legionari v-ați bucurat de cea mai autentică și legală libertate culturală: teatru evreiesc etc. Nu mă aștept la obiectivitate din partea cuiva dintre dumneavoastră, când conducătorul dvs. spiritual și politic, rabinul șef Moses Rosen, omul compromisurilor cu Ceaușescu, atribuie legionarilor cele întâmplate la Iași la începutul războiului din Est. Obiectându-i-se că pe atunci legionarii erau vânați de siguranța lui Antonescu, închiși sau împușcați, domnul Rosen a răspus "E adevărat, dar la Iași mai rămăseseră câțiva liberi și aceia au făcut crimele". Nu sunteți dvs. vinovat pentru această atitudine politică a d-lui Rosen dar o relev pentru a vă arăta de ce nu mă aștept nici de la dvs. la prea multă obiectivitate. Așa ați fost educat. În asemenea "adevăruri" ați crescut. Totuși, ați fost închiși sub comuniști. Nu se poate să nu fi întâlnit prin închisori și legionari. Nu se poate să nu fi auzit de atitudinea lor față de ceilalți deținuți politici. Nu se poate să nu fi aflat părerile despre legionari ale fostului dumneavoastră frate de sânge și coreligionar. Frate de sânge v-a rămas până la sfârșitul vieții dar coreligionar nu. S-a numit și a rămas cunoscut - și cum încă! - Nicolae Steinhardt. Cu privire la el se pot aplica cuvintele lui Iisus: "Iată un evreu la care nu este viclenie" (citată după memorie, sper destul de fidel ca idee). Credeam că, totuși, unul care a suferit ca și el, Max Bănuș (un pseudonim desigur, fiindcă nu cred să existe un nume evreiesc autentic de Bănuș, sau poate că am ajuns și eu la o deformare psihică suspectând că ar fi evrei toți cei care au un nume cu rezonanță prea românească, aceasta de când am cunoscut un evreu autentic și comunist autentic care-și luase numele de Avram Iancu), este capabil de oarecare obiectivitate și chiar de afecțiune față de toți cei care au suferit împreună cu el, cel puțin de atâta cât să nu treacă la atacuri perfide împotriva lor. Ce păcat că m-am mai înșelat odată! Mă întreb cum a fost posibil ca iar să mă înșel. Răspunsul îl găsesc tot în cartea dvs., **Cei care m-au ucis**. Și este un răspuns dureros pentru mine, care-mi formasem în închisoare ideea că suferință, mai ales cea pe nedrept, înmoaie și înfrățește inimile. Dar se vede că nu pe toate; pentru că altfel nu ați fi scris la pagina 71 acea batjocură blasfemiantă la adresa credinței strămoșești a românilor:

"Dacă urechea nu mă înșeală, individul ăsta mă consideră drept un trimis al Domnului. Nu-mi place toată combinația asta. Acum vreo două

mii de ani un strămoș de-al meu a fost luat drept trimisul Domnului și a sfârșit-o rău", ș.a.m.d.

Când ați scris aceste rânduri ori nu v-ați dat seama de gravitatea și vinovăția lor față de un popor născut creștin, ori ați făcut-o intenționat, ori la comandă. În oricare caz, ele arată că refuzați să vă încadrați în comunitatea românească. Refuz organic, după cum reiese și din faptul că dintre miile de cazuri de oameni persecutați pentru credința lor religioasă, cazuri cu care v-ați întâlnit în închisoare sau ați aflat de la alții despre ele, admirația dvs. nemărginită s-a oprit asupra martorilor lui Iehova, singura sectă care vrea să dizolve cu totul creștinismul și implicit spiritualitatea noastră românească. Că nu aveți nici o aderență la această spiritualitate nu este o circumstanță agravantă și eu, cel puțin, nu vă fac nici un proces. Dar atunci de ce atacați, fără nici o provocare din partea lor, pe cei care o cultivă? Mai ales când ea este nu numai inofensivă ci de-a dreptul ospitalieră. Ospitalitate de care nu puteți spune că nu ați beneficiat din plin chiar și în timpul lui Antonescu, care a omorât legionari dar a riscat să se certe cu Hitler pentru a-i salva pe evrei, ca acum domnul Rosen să-l acuze post mortem de pogrom. Nu eu îl voi apăra pe Antonescu, dar nici nu-l acuz, și suport greu să fie oricine acuzat pentru ceva ce nu a comis. În comparație cu ceea ce au pățit, în vremea lui Hitler, evreii în Ungaria și în alte țări de sub influența lui, evreii din România ar trebui să-i ridice statuie lui Antonescu, nu să-l ponegrească la atâția ani după moarte.

Aceasta este însă o altă chestiune pe care nu o rezolv eu. Poate, o dată, reprezentanți autorizați ai armatei române îi vor da domnului Rosen și acoliților săi replica cuvenită. Dar, după cum reiese din cartea dvs. (alt izvor de informare nu am) chiar dvs, v-ați bucurat din plin, nu de toleranța, cum spun unii, sufletului românesc, ci de larghețea lui, care-i cuprinde pe toți semenii săi oameni. Dvs. ați fost ziarist. Chiar dacă ziarist sportiv, făceați parte din presă. Și cine făcea parte din presă în perioada aceea? Totuși, nu spuneți că v-a reproșat cineva acest fapt. Ați fost arestat în 1958. Nu spuneți clar pentru ce. În orice caz, nu pentru că v-ați solidarizat cu cei închiși. Când ați fost arestat se încheia un deceniu de când cei din Ministerul de Interne tot arestau la români. Iar la Interne, în perioada aceea, erau aproape exclusiv evrei (nu e cazul să vă înșir numele lor adevărate sau românizate), ba unii chiar trimiși din Uniunea Sovietică, să ne "reducă". S-a întâmplat însă un fapt extraordinar cu dvs. Iată-l:

"La ora trei dimineanța, 7 Ianuarie 1962, când m-au eliberat (n.b. nu executaserăți nici jumătate din pedeapsă), percheziția regulamentară n-a fost atent făcută la cele cinci perechi de pantofi pe care i-am cărat cu mine. După 40 de zile am părăsit și România.

Încă nu știam că la New York un vestit rabin, pe care nu-l cunoșteam, și-a unit forțele cu un și mai vestit filantrop american, pe care

de asemenea nu-l văzusem în viața mea. Ei au plătit o sumă uriașă, în dolari, pentru a fi eliberat înainte de terminarea celor opt ani de condamnare”.

Felicitări! Bine că ați scăpat! Dar atunci de ce mai aruncați acest sarcasm la adresa românilor:

”Nimeni nu știa că libertatea îmi fusese cumpărată cu bani. Nimeni dintre noi nu știa că libertatea putea fi din nou cumpărată cu aur. Târgul acesta, împrumutat din obiceiurile celor care trăiseră cu 1.000 de ani înainte, devenise din nou la modă în societatea românească”.

Doar că, după toate probabilitățile, târgul acesta s-a făcut între evreii din România, care o conduceau atunci, și cei din America. Pentru că, pentru multe zeci de mii de români care au făcut efectiv 15-17 ani de închisoare la comuniști, nu s-a găsit nici un vestit rabin și nici un vestit filantrop, fără origine etnică, dispuși să ne cumpere libertatea cu bani. Și apoi, odată cumpărați, cine ar fi putut obține atât de rapid, în acea perioadă, plecarea din România tocmai în Statele Unite?

Iar acum, reîntors, continuați să vă bateți joc de români fără ca ei să fi zis ceva împotriva reîntoarcerii dvs. în condițiile ușor schimbate dar tot dvs. favorabile în care se află țara. Analizați-vă cinstit. Oare nu pentru a răscumpăra, tot în România, acea ”sumă uriașă, în dolari”, v-ați întors?

Dar, la urma urmei, de ce vă întreb toate acestea, când sunt sigur că nu veți recunoaște nimic? Ați venit înapoi desigur din dragoste pentru această țară și pentru etnia al cărei nume îl poartă etc. Dar oare, dacă printr-o nenorocire a sortii, s-ăr repeta perioada 1944-1989, nu ați pleca din nou? Ba da, deoarece țara trebuie să aibă și rezerve pentru eventualitățile fericite.

Și atunci de ce vă scriu? În fuga condejiului era să uit esențialul: ca să vă determin să vă puneți întrebarea și dvs. și colaboratorul dvs., domnul Ioan Itu, ce conține nedemn de a fi publicat cartea mea **Mântuirea** și să vă spun că faceați mai bine să o citiți întâi și apoi să o atacați, dacă merită atacul.

Cu gânduri de bine,

S.M.

P.S. - Felicitări totuși pentru capitolul dvs. ”Mai întâi sunt ofițer de securitate și apoi medic”.

MAIESTATE!

În ziarul **România Liberă**, cu data de 22 August 1992, pe întreaga pagină a 6-a a apărut și am citit articolul intitulat "Din ce motive actul de la 23 August 1944 devenise o necesitate absolută", semnat cu autograful Maiestății Voastre. Se menționează că articolul este reprodus după suplimentul **Apostrof**, Cluj 1990.

Încep cu sfârșitul acelui articol, mărturisindu-Vă că sunt întru totul de acord și încheierea lui, atât de firească și onorabilă pentru Maiestatea Voastră:

"Imediat după 23 August 1944, de la Moscova la Washington, la Paris ca și la Londra, lumea ne-a fost recunoscătoare. Se pare, mareșalul german von Rundstedt a afirmat-o, că noi, Românii, am scurtat cu cel puțin 6 luni războiul din Europa prin Actul de la 23 August. Și-mi zic că am tras o poliță pe care Europeanii nu ne-au onorat-o încă.

Cele împlinite în acea zi de Miercuri, 23 August 1944, ne-au fost răpite de comuniști în folosul lor, și nu al neamului. Precum au fost răpite și cele împlinite în Decembrie 1989 la Timișoara și București".

Nu pot de asemenea să nu admir cum înțelepțește recunoașteți înțelepciunea lui Maniu, care a declarat în instanță că Antonescu i-a fost "un adversar, nu un dușman", sau cum Antonescu V-a salvat din dilema politică în care Vă aflați după condamnarea lui la moarte, precum și recunoașterea ca o stare de fapt a rațiunii politice care a impus detronarea Maiestății Voastre:

"Autorii Actului de la 23 August trebuiau să dispară din drumul celor care-și atribuiau acum acest act. Fiindcă așa vroia Stalin, el, care-i spusese lui Djilas că cine ocupă un teritoriu îi impune propriul său sistem social, oriunde și oricât de departe pătrunde armata sa. La noi Armata Roșie venise în drum spre Berlin, dar a rămas până a fost implantat, solid, sistemul social sovietic".

Foarte adevărat, și istoria V-a confirmat-o. În consecință:

"... în 1947, Maniu, Brătianu și Titel Petrescu au fost arestați. Mai târziu și Pătrășcanu. Iar eu am fost detronat la sfârșitul anului 1947".

Ce ați mai fi putut face ca să schimbați situația? Nimic!

Ați fi putut face însă altceva, ce nu avea nimeni atunci autoritatea morală să V-o ceară și poate că nici astăzi nu este nimeni îndreptătit să Vă reproșeze că nu ați făcut-o. Dar gândiți-Vă, puțin numai, cum ați fi rămas în istoria neamului nostru dacă V-ați fi opus și ați fi rezistat comunismului cu sacrificiul vieții și chiar și al vieții celor o mie de studenți cu care ați fost șantajat ca să abdicati. De altfel, câte zeci de mii de tineri nu au fost asasinați după aceea de către comuniști?!

Istoria consemnează și păstrează însă ceea ce s-a petrecut și

nu supozițiile aproape imposibil de confirmat ca răspuns la întrebarea "Ce-ar fi fost dacă...?".

Acum ne aflăm cu toții în situația pe care o trăim. Dar această situație numai atunci poate fi depășită în mod real când se pleacă de la adevărul care a generat-o. Fiindcă adevărul iese totuși la iveală indiferent când și cum. Adevărul este strâns legat de lumină și lumina nu poate fi ascunsă.

Sunt convins că și Maiestatea Voastră recunoaște aceasta și de aceea nu mă pot abține de la încercarea de a Vă pune unele întâmplări și evenimente în adevărata lor valoare. Lumina și adevărul se apropie până la identificare. Dovada cea mai bună este însuși faptul că acum nimeni nu mai spune și nu recunoaște că 23 August ar avea semnificația pe care i-au dat-o comuniștii în decursul atâtor decenii. A ieșit adevărul la iveală? Da! Și va ieși și mai mult în evidență!

Lăsând însă considerațiile etico-filosofice la o parte, trebuie să constatăm că la sfârșitul anului 1947, Maiestatea Voastră nu a ales calea eroismului și martirajului ci pe aceea a unui utilitarism pragmatic. E mai bine să trăiești decât să mori! Deși poate că nu oricând și nu pentru oricine. Petru un rege de exemplu, care vrea să rămână în istorie, este indiscutabil mai important felul cum știe să moară decât acela cum poate să trăiască. Este bine să știți că în tinerețea Maiestății Voastre a existat un om de mare reputație în țară și peste hotare al cărui principiu călăuzitor a fost: "Nu viață cu orice preț" și că acest om a lăsat o întreagă școală de viață în urma lui.

Acum însă ar fi cel puțin neelegant să Vă reproșez că ați ales viața, desigur gândindu-Vă pentru viitor la o soluție politică, iar în momentul de față văd că într-adevăr căutați o soluție politică pentru a Vă relua tronul României. Vă urez din toată ființa mea să Vă binecuvânteze și lumineze Dumnezeu pentru a reuși în această năzuință. Cred că pentru neamul nostru românesc aceasta ar însemna o mare biruință.

Pentru aceasta însă prima cerință de ordin practic este să obțineți consimțământul majorității zdrobitoare a națiunii, adică să fiți agreeat, mai mult, dorit de către această majoritate, iar pentru obținerea acestui consens național singura cale posibilă este ca națiunea întreagă să se poată armoniza sub sceptrul și coroana Regelui. Regele deci nu are voie și drept să lezeze în gândurile și atitudinea lui nici o fărâmbă din populația țării. Sub coroana și dragostea regală să fie cuprinsă toată națiunea și sub ele să se armonizeze toate divergențele, chiar și cele cu caracter de destin, ale neamului. Regele nostru nu are voie și nu are dreptul să fie părtinitor și cu atât mai mult nu are dreptul să nedreptățească pe cineva. Pentru aceasta nu trebuie decât să aibă o politică independentă față de diferitele curente de opinie politică. S-ar putea obiecta că aceeași independență ar trebui să o aibă și în cazul comuniștilor, deci și aceștia să-și găsească scut

sub coroană. Așa ar fi dacă comunismul nu ar fi împotriva principiului monarhiei, în speță a regalității, și dacă la noi nu ar fi fost impus din afară, de către o putere străină, care pe deasupra mai urmărea și anihilarea noastră ca națiune cu spiritualitate și cultură specifice. Nu trebuie să se uite ce a spus Molotov: "Printr-o eroare a istoriei, România a rămas singura insulă latină într-o mare slavă. Vom avea grijă să corectăm această eroare". Iată, înainte de orice, de ce comunismul nu are și nu trebuie să aibă loc în țara noastră. Fiindcă este complet străin, fără nici o motivație autohtonă. Și pe această linie politică este dorită și reînscăunarea Maiestății Voastre pe tronul nostru. De aceea, Maiestate, să Vă dea Dumnezeu cel Bun darul de a vedea și pe cât posibil de a soluționa corect, armonizând în atitudinea și domnia Maiestății Voastre toate tendințele centrifuge din acțiunile politice ale celor de sub coroană. Veți putea oare? Eu sper și mă rog lui Dumnezeu să puteți afla calea de realizare a acestui deziderat. În acest sens îmi permit să atrag atenția Maiestății Voastre asupra unei părți din articolul menționat la începutul acestor rânduri, parte care nu este deloc în spiritul rolului unui monarh clarvăzător și înțelept. Rostul rândurilor de față este creator și deschis în spirit național și în același timp de susținere a monarhiei întrupate în persoana Maiestății Voastre, cu rugămintea - poate greu de îndeplinit - ca Maiestatea Voastră să Vă efectuați cuvenita dreaptă retușare de opinie. Iată, reprodus **ad litteram** crâmpeiul respectiv:

"Douăzeci de ani după înfăptuirea României Mari sub domnia bunicului meu, Regele Ferdinand, a cărei lealitate față de aliații țării stârnise admirația acestora, Europa se afla în grea cumpănă: Franța și Anglia cedau lui Hitler, prin acordul de la Munchen, din Septembrie 1938, provincia Sudeților din Cehoslovacia, incapabile fiind să reziste Reichului nazist și, cu atât mai mult, să-i apere pe aliații lor. Mica Antantă, cea a alianței - pe care o înfăptuise în mare parte al nostru Nicolae Titulescu - între Cehoslovacia, România și Iugoslavia, se afla astfel abandonată de cele două mari puteri care se angajaseră să o sprijine. A survenit apoi, la 23 August 1939, Pactul Hitler - Stalin cu ale lui protocoale secrete, prin care cei doi dictatori își împărțeau Europa de centru și de răsărit. În urma acestui pact, noi pierdeam nordul Transilvaniei, dat Ungariei, Basarabia, precum și nordul Bucovinei și regiunea Herței, date Uniunii Sovietice.

Rege al României era pe atunci tatăl meu, Carol al II-lea; el nu se opusese trunchierii teritoriului, nu putuse să se opună, nu se crezuse mai mare și mai tare decât cârmuitorii Angliei și Franței. De altfel, războiul izbucnise, Franța ocupată ceruse armistițiu, iar Anglia, grație curajului mobilizator al lui Churchill, ținea anevoios față neîncetatei atacuri aeriene germane.

Între timp, noi, românii, ne piteam în colțul nostru, înfricoșați nu

numai de puternica alianță nazisto-comunistă, dar și de nelegiuirile comise de Legionarii din Garda de Fier, o organizație sprijinită de Germania hitleristă. În zbuciumata Europă de atunci, Regele Carol al II-lea a căutat să câștige timp și, luând măsuri împotriva legionarilor, dar nu foarte aspre, de frica lui Hitler, a hotărât în cele din urmă să evite cu orice preț o dictatură legionară. A constituit astfel o dictatură a sa proprie, pentru ca Hitler să nu se împotrivescă regimului de democrație parlamentară din România, deci Garda de Fier să nu ia puterea. Dictatura, fie ea cât de puțin aspră, nu poate fi pe placul Românilor! Și, în Septembrie 1940, după doi ani de "dictatură regală", tatăl meu a fost constrâns să părăsească țara. O ceruseră legionarii în stradă, chemându-l la putere pe Generalul Ion Antonescu. Iar partidele politice, deși antilegionare, erau și ele de părere să fie detronat regele dictator, ale cărui tergiversări și, în plus, aventuri personale, deveniseră impopulare.

În dimineața zilei de 6 Septembrie 1940, am depus jurământul ca Suveran al României, succedând tatălui meu, Carol al II-lea. Lângă mine, în dimineața aceea, se afla Generalul Antonescu. La cererea sa, regele Carol al II-lea îi predase lui prerogativele regale cele mai importante.

Primul gest pe care l-a făcut față de mine Generalul care avea să se numească în curând "Conducător", ca Ducele în Italia și Fuhrerul în Germania - a fost să o recheme în țară pe mama mea, regina Elena, pe care tatăl meu o obligase să se exileze. Un gest pentru care i-am fost și i-am rămas recunoscător".

Maiestate!

În fața acestui citat, poate prea lung dar necesar, rămân într-o firească uimire. Erați oare prea tânăr pe atunci și nu Vă interesa politica și deci nu ați reținut exact evenimentele, sau și Maiestatea Voastră a căzut în mrejele unor urzeli politicianiste care numai de adevăr și de destinul neamului românesc nu țin seama?

Un rege însă care după aproape o jumătate de secol vrea să se reîntroneze, nu are voie să se abată de la adevăr și nu ar avea o reîntroncare fericită dacă ar face-o bazat pe o parte din populația țării împotriva celeilalte părți. Dezbinare există și așa prea multă în țară. Maiestatea Voastră trebuie să revină pe tron pe o cale absolut cinstită și fără nici o atitudine preconcepută. Este adevărat că regele Carol al II-lea V-a fost tată și că nici unui fiu nu-i convine să audă și să citească cuvinte de aspră judecată despre părintele său. Să-mi fie totuși permis a obiecta că regii fac excepție. Un rege este implicit un personaj istoric și este supus judecății istoriei, judecată de la care nu se poate sustrage și nu poate fi sustras nimeni. Pe de altă parte, au mai trecut și cincizeci de ani de la evenimentele în cauză, termen după care nici păstrarea secretului nu mai are rost și acoperire.

1. Nelegiuirile legionarilor

Așadar, Maiestate, emiteți o judecată greșită din punct de vedere istoric atunci când vorbiți despre "nelegiuirile comise de Legionarii din Garda de Fier". Legionarii nu au comis o abatere de la legile țării decât atunci când aceste legi au fost încălcate de către cei de la cârma statului împotriva lor. Legionarii nu au folosit violența ca metodă de luptă politică ci doar ca apărare atunci când s-a folosit violența de către stat împotriva lor. Adică tocmai pentru că aparatul de stat nu mai ținea seamă de legile statului, legi pe care nu legionarii le dăduseră. Sunt acestea nelegiuiri? După care legi într-un stat "democrat" au fost împușcați oameni pe stradă în timpul unei campanii electorale, fiindcă lipeau un afiș electoral al unei formațiuni politice admise legal? Acesta a fost cazul lui Virgil Teodorescu, în 1933, pentru a nu da decât un simplu exemplu, din atâtea câte abundă pe parcursul deceniului al patrulea. Sau despre ce alte nelegiuiri se poate vorbi la legionari când ei au fost în permanență scoși, excluși de sub scutul legii? De la cazul Manciu până în ziua de azi, legionarii au invocat în continuu legea și au cerut domnia legii, fiindcă ei erau ținuți mereu în afara ei, putând fi oricând uciși, fără lege, de către aparatul de stat. În această situație trebuie să Vă puneți fireasca întrebare cine comitea nelegiuiri, legionarii cărora li se refuza ocrotirea legii sau cei ce nu-și respectau propriile legi? Chiar dacă nu recunoașteți, istoria recunoaște acum că mai ales în anii 1930-1940 nelegiuirile le-a comis aparatul de stat, sub forma întreitelor sale puteri, în fruntea cărora se afla regele țării. Regretabil este doar că Maiestatea Voastră vrea să se solidarizeze cu el, prin apărarea ce i-o luați, în loc să lăsați istoria să-și spună cuvântul. În acest sens Vă asigurați și Maiestatea Voastră o judecată nefavorabilă a istoriei în sensul proverbului românesc că așchia nu sare departe de trunchi.

2. Sprijinul Germaniei hitleriste

A susține azi acest lucru este identic cu a spune că soarele strălucește noaptea. Pentru că:

Istoric: Nu există nici un fel de legătură între apariția național-socialismului și apariția Mișcării Legionare. Cele două mișcări au aflat una despre alta destul de târziu, după apariția lor, și nu s-au căutat și nu s-au adulat reciproc.

Ideologic: Puncte de plecare și țeluri complet diferite. Unii reprezentau o tendință pur revendicativă pe plan material, socialist, alții preconizau o înnoire spirituală a neamului românesc. Mai mult, cele două țeluri aveau chiar aspecte antagonice. În exil se găsește mai ușor

cartea lui Ion Moța, **Cranii de lemn**, în care articolul "Hitlerismul sașilor din România" este edificator.

Faptic: - Lui Corneliu Zelea Codreanu i s-a înscenat un proces în care nu s-a reușit să i se dovedească vreo legătură, vreo tangentă, cu Germania hitleristă.

- Corneliu Zelea Codreanu a fost asasinat în modul oribil în care a fost, în timp ce regele Carol al II-lea se întorcea dintr-o vizită la Hitler.

- În 1940, Hitler nu a acordat nici un sprijin legionarilor aflați în refugiu acolo, ba chiar a căutat să-i descurajeze. Însăși Maiestatea Voastră afirmă în același loc că nemții au venit în țară cu miile, în calitate de "consilieri", în Iunie 1940...

..." în urma unui acord încheiat de Gheorghe Tătărăscu (n.b, cel care avea să fie ministru de externe sub comuniști) pe vremea dictaturii regelui Carol al II-lea. Dar Antonescu s-a înțeles bine cu nemții aflați în țară, iar aceștia îi apreciau integritatea și calitățile sale de militar valoros. Plănuind să atace Uniunea Sovietică, Hitler a acceptat în cele din urmă să-l susțină pe Antonescu împotriva legionarilor care, în Ianuarie 1941, făcuseră sângeroasa "rebeliune" pentru a-l înlătura pe General și a rămâne ei singuri la putere. Armata germană avea nevoie de armata română în planurile sale, deci de Generalul Antonescu".

Totul ar părea foarte adevărat, dacă nu s-ar strecura un fals politic și istoric. "Rebeliunea legionară" a fost de fapt o lovitură de stat dată de Antonescu și de partidele politice. Legionarii nu se puteau răscula împotriva lor înșiși într-un stat care fusese proclamat chiar de către Antonescu, în numele Maiestății Voastre, drept "stat național-legionar". Cât despre calificativul de "sângeroasă", s-a dovedit acum cât de mincinosă și de ticluită este cartea **Pe marginea prăpastiei**, scoasă de siguranța statului antonescian. Este totuși adevărat că în acele zile, și după ele, s-a vărsat mult sânge dar acela a fost tot sânge legionar.

- În timpul statului național-legionar a izbucnit conflictul, aproape deschis, între nemți și legionari pe chestiunea bunurilor evreilor din România. Nemții vroiau să și le însușească ei, iar legionarii să le treacă statului român.

- La sfârșitul guvernării legionare, Generalul Antonescu a recunoscut în mod deschis într-un manifest către țară că în decursul celor trei zile a simțit tot timpul deasupra lui "umbra marelui Fuhrer".

- După Ianuarie 1941, o parte din legionari s-au refugiat în Germania fiindcă nu aveau unde în altă parte, dar nemții, în înțelegere cu Antonescu, i-au ținut în lagăre de muncă, fără a le permite legătura cu țara.

- În 1942, spre sfârșitul anului, Comandantul Mișcării Legionare, Horia Sima, a evadat din Germania, trecând în Italia. Acolo l-a prins Gestapo-ul și l-a dus înapoi în Germania și numai pronia cerească l-a

scăpat de gloanțele lui Hitler. A urmat internarea legionarilor la Buchenwald și în alte lagăre de concentrare.

- După 23 August 1944, după capitularea totală a tuturor forțelor din România (Armata, Coroană, Biserică, partide politice etc.) în fața asupritorului sovietic, legionarii au fost solicitați să se înroleze în unitățile speciale SS ale Reichului hitlerist și să lupte împotriva sovieticilor. Ei au refuzat aceasta și au pus condiția că vor lupta numai ca români împotriva ocupantului bolșevic. În acest sens au format Guvernul Național Român și Armata Națională Română. Acesta este sensul celor petrecute la Viena și acțiunea de acolo a reprezentat primul gest de neacceptare de către România a ocupației bolșevice și de continuare a luptei anticomuniste cu care a început Legiunea.

În urma acestei sumare enumerări, ce valabilitate mai are afirmația că Garda de Fier a fost o "organizație sprijinită de Germania hitleristă"?

3. "Regele Carol al II-lea a luat măsuri împotriva legionarilor, dar nu foarte aspre, de frica lui Hitler, a hotărât în cele din urmă să evite cu orice preț o dictatură legionară".

Ce poate să creadă orice cititor despre contradicția dintre sintagmele "dar nu foarte aspre" și "cu orice preț"?

Maiestate, când pun pe hârtie aceste rânduri îmi trece prin minte, ca să găsesc o circumstanță atenuantă, că nu Maiestatea Voastră ați scris articolul, cel puțin nu în această parte a lui. Fiindcă Maiestatea Voastră Vă afirmați și ați dat dovadă că sunteți un umanist. Or, un umanist nu admite "cu orice preț", adică nu este de acord cu crima, de exemplu, pentru a legitima și nici chiar a explica plauzibil o situație. Sau ați făcut o regretabilă concesie unor influențe străine, neromânești, care au determinat și hotărârile "cu orice preț" ale regelui Carol al II-lea? Fiindcă a considera "nu foarte aspre" măsurile ce urmăreau exterminarea legionarilor, acum, când se cunosc aproape în cele mai mici amănunte acele măsuri, înseamnă un cinism de caracter ce nu pot admite că Vă este propriu. Acest "nu foarte aspre" nu poate izbucni decât din sufletul unui dușman ireductibil al legionarilor, care nu-și poate atenua cât de cât ura, nici după atâtea decenii de la evenimentele în cauză. Ce poate fi mai aspru față de cineva decât exterminarea lui? Aș putea să Vă citez aici modul oribil și unic, nerepetat și neîntrecut nici de către comuniști (deși au și ei unicatele lor originale), cum a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu și ceilalți legionari împreună cu el. Dar poate că ați citit această pagină rușinoasă din istoria noastră politică. În orice caz o puteți afla în exil, eu având oroare să o reproduc aici. Se pune însă în mod firesc întrebarea: a fost acesta un act legiuit opus "nelegiuirilor legionare"? Corneliu Zelea Codreanu și cei asasinați împreună cu el aveau în

momentul executării lor un statut juridic clar stabilit. Pe drept sau pe nedrept (ce credeți?), erau niște oameni condamnați după legile în vigoare - pe care nu ei le impuseseră - și se aflau în executarea condamnării. Nu aveau nici o legătură cu exteriorul și nu se produsese nici o agitație pentru scoaterea lor din închisoare. În baza cărei legi civile sau morale au fost scoși din închisoare și strangulați pe la spate, pe când se aflau legați și cu lanțuri la picioare? Acesta a fost, nu-i așa, un act legiuit, în contrast cu "nelegiuirile" legionarilor care, la ora aceea, se aflau majoritatea în închisori, judecați după aceleași legi promulgate în mod special împotriva lor. În închisori și lagăre de concentrare înființate și acestea tot în mod special împotriva lor. Iar toate aceste măsuri nu erau "foarte aspre".

Au urmat evenimentele într-adevăr sângeroase din 1939 când, ca represalii pentru Armand Călinescu, executorul voinței regale de pe atunci, într-o singură noapte au fost executați prin împușcare, fără judecată și la fel, scoși din lagăre de concentrare și închisori, peste 250 de legionari, aleși fiind cei mai de elită dintre ei.

Uitați-Vă peste lista cu numele lor (o găsiți și în exil) și vedeți cum au fost căutați și aleși cei mai valoroși, printre ei fiind chiar nume cu rezonanță de secole în istoria românilor. Meritau aceștia să fie omorâți fără judecată? Merita Armand Călinescu sacrificarea atâtor vieți alese? Merita țara aceasta să fie înjosită în așa măsură încât corpurile celor uciși să fie expuse zile de-a rândul în piețele publice din fiecare capitală de județ? Și tot ei să fie calificați de nelegiuți? Să nu uite că acei ce l-au suprimat pe Armand Călinescu au fost conștienți de gravitatea gestului lor și s-au prezentat singuri la autorități asumându-și răspunderea. Au fost și ei împușcați pe locul faptei, tot fără judecată, și acolo au fost duși copiii școlilor să-i vadă. Ba presa vremii mai arată și o fotografie în care Nicolae Iorga, "apostolul neamului", lovește cu piciorul în unul din cadavre. Și pentru că am amintit acest nume, trebuie să declar că nu o fac cu ură ci cu regret deoarece este singura întâmplare nenorocită ce ar putea constitui o pată asupra legionarilor. Adevărul este, spus tare și oficial imediat după asasinarea lui Iorga, că a fost un act de anarhie al unor membri ai Legiunii scăpați de sub control. Este adevărat că Iorga a fost unul din principalii asasini morali ai lui Corneliu Zelea Codreanu dar omorîrea lui nu a fost nici comandată, nici sugerată de nimeni și cu toții am regretat-o și o regretăm și azi. Cu toate acestea, mă întreb dacă se pot motiva într-un fel oarecare toate măsurile luate împotriva legionarilor, măsuri ce plasau conducerea statului de atunci pe vreun continent încă nestrăbătut de șosele civilizatoare, ba încă aceste măsuri să fie considerate "nu foarte aspre" de către Maiestatea Voastră, la 53 de ani de la săvârșirea lor. Ce s-ar fi putut mai aspru în opinia oricărui om de pe glob?

Maiestate!

Contrar unor aparențe, în cele de mai sus sper să aveți în vedere că franchisea nu este totuna cu insolența și că rostul acestei scrisori nu este de a Vă face reproșuri. Știu că Maiestatea Voastră nu ați avut la vremea aceea nici o participare la asemenea evenimente, ba poate că ați aflat despre ele la multă vreme după ce s-au consumat. Sunt convins de asemenea că dacă pe atunci eventual ați trecut mai indiferent pe lângă ele, acum în orice caz nu este în interesul Maiestății Voastre să Vă solidarizați într-un fel oarecare cu crimele comise împotriva legionarilor sub dictatura regală. Nu cred că Vi le puteți însuși numai pentru a caracteriza, din spirit concesiv față de nu știu cine, drept nelegiuiri acțiunile legionarilor: când ei, decenii de-a rândul, au cerut legalitate față de ei, legitate morală și juridică. Cred că sunteți informat unilateral și pătimăș de către un cerc închis în care Vă mișcați și care are interese inavuabile de a Vă înforma fals. Și nu eu trebuie să Vă spun cât de nefastă a fost camarila din jurul regelui Carol al II-lea, care a cauzat și Maiestății Voastre atâtea necazuri. De aceea, Maiestate, infirmați prin fapte și atitudine ceea ce s-a spus și chiar scris după detronarea Maiestății Voastre de către comuniști, că de fapt sunteți moștenitorul păcatelor regelui Carol al II-lea, că țara nu se putea aștepta la ceva bun de la un tânăr suveran crescut de Lupeasca și Urdăreanu. Nu lăsați, Maiestate, să planeze în gândurile nimănui asemenea presupuneri necuviincioase. Legionarii, în orice caz, le repudiază ori la cine le-ar constata. De altfel, pe atunci, am avut unele semne, e drept destul de vagi, că în adolescență ați fi nutrit chiar oarecare simpatie pentru legionari. Să mă explic:

În anii 1936-1937, ca student, citeam regulat revista franceză **Je suis partout**. În unul din numerele de pe atunci ale acelui hebdomadar am citit o scurtă informație pe care și acum aproape că aș putea-o reproduce din memorie. Se spunea acolo că regele Carol al României a intrat în apartamentul moștenitorului tronului, Marele Voievod Mihai de Alba Iulia, cu care a avut un schimb de cuvinte destul de agitat, că la un moment regele a pus mâna pe reverul hainei tânărului moștenitor, pe care l-a întors și sub el a dat peste o insignă a Gărzii de Fier. Urmarea a fost o pereche de palme aplicate pe obrazul adolescentului regal și trimiterea acestuia în străinătate pentru o perioadă destul de îndelungată.

Dacă acea notă de revistă era adevărată, să fi fost oare palmele paterne atât de convingătoare încât până la vârsta actuală Maiestatea Voastră să nu fi putut scăpa de sub autoritatea lor? Cred dimpotrivă că între timp V-ați format o personalitate regală cât se poate de autonomă, doar că ambianța în care ați trăit a fost nu numai ostilă ci și de rea credință față de noi. Și astfel, repetiția continuă devine obișnuință și la cei în prezență cărora se exercită.

Maiestate!

Nu voi încerca aici și acum să Vă aduc dovezi despre adevărul și dreptatea cauzei legionare. Le puteți afla acolo într-o măsură mai abundentă decât V-aș putea-o da eu. Cărțile fundamentale legionare (**Pentru Legionari, Cărticica șefului de cuib**, de Corneliu Zelea Codreanu, **Cranii de lemn**, de Ion Moța, **Doctrina legionară**, de Horia Sima etc.) le găsiți acolo mai mult decât în țară. Și atâtea și atâtea cărți și publicații, în deplină cunoștință de cauză și scrise cinstit, sunt edificatoare. Oameni competenți (în primul rând Comandantul Mișcării Legionare), aflați de asemenea destui acolo. Vă pot informa. Deci dacă Maiestatea Voastră acceptați principiul din dreptul roman **audiatur et altera pars**, acolo o puteți face din plin, pentru a veni în țară complet edificat și în această privință.

Ceea ce urmăresc eu însă cu aceste rânduri este mai întâi să Vă mărturisesc adâncă mea întristare (și Vă asigur că nu este numai a mea) că și Maiestatea Voastră vreți să ne urgisiți istoric cu invectiva, dacă Vă aparține, de "nelegiuți"! Noi, care de atâtea decenii am fost supuși celor mai abominabile nelegiuiri posibile în istoria omenirii? Noi, despre care s-au spus și scris atâtea minciuni și am fost prezentați lumii într-o lumină atât de falsă cum, bineînțeles păstrând proporțiile, numai în persecuțiile asupra creștinilor din primele trei secole ale erei noastre își pot găsi un corepondent. Pentru că exact aceleași valoare o au acuzele și afirmațiile proferate despre legionari ca și acelea despre creștini. Astăzi cine ar mai crede (în afară poate de ceva fanatici ai Talmudului) că în catacombe creștinii sacrificau ritual copii, că se închinau la capete de măgari, ori câte alte asemenea aberații născocite de dușmanii lor? Și totuși, chiar dacă, după trei secole și mai bine, credința creștină a triumfat și Biserica lui Hristos s-a instituit și dăi nuiește în lume. Nu trebuie însă să uităm că și astăzi ea este combătută și chiar batjocorită de către aceiași dușmani, slujitori ai răului sub alte forme. Adevărurile ei sunt însă de neclintit pentru că sunt eterne.

Adevărurile legionare sunt de asemenea de neclintit. Izvorâte din permanențele spirituale, morale și istorice ale neamului românesc, ele nu vor putea fi nici măcar umbrite de conjuncturile instabile ale timpului pentru că sunt adânc ancorate în adevărurile creștine, de unde își trag legionarii seva dătătoare de viață în eternitate. De aici provine puterea lor de luptă și de jertfă în slujba neamului, fără a urî alte neamuri, dar și fără a accepta să fie nedreptățit, umilit și exploatat neamul nostru. Reunoscând statutul metafizic al neamului, în lumina adevărurilor creștine, nu se pot accepta simulacre istorice ale mistriei și echerului și ale Marelui Arhitect. Aici este miezul problemei legionare și din această perspectivă trebuie să se vadă cine și de ce ne-a prigonit până acum, mai mult de șapte decenii. În virtutea acestui adevăr, pe care îmi dau seama că Maiestatea Voastră nu-l cunoaște, îmi permit, nefiind singurul care simte și

gândește astfel, să resping calificativul de "nelegiuiti" pe care-l acordați atât de ușor legionarilor și să Vă rog și invitsă reflectați asupra acestei respingeri.

Maiestate!

Legionarii știu mai bine decât oricine din țara noastră ce înseamnă nedreptatea și asuprirea, de aceea oricând se simt solidari cu cei nedreptățiți și asupriți.

În ceea ce privește raporturile Legiunii cu Coroana, cu Regele adică, întotdeauna legionarii, începând cu întemeietorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, au suferit când nu au fost cele dorite de ei. Una din cele mai mari tristeți legionare a fost aceea de a trebui să ia atitudine împotriva regelui. Împotriva persoanei regelui, fără să ia vreodată atitudine împotriva instituției monarhice. Legionarii au fost și au rămas monarhiști.

Pe de altă parte, Maiestate, față de persoana Maiestății Voastre legionarii au nutrit întotdeauna mai mult decât simpatie, dragoste. Fiind o mișcare a tinerilor de atunci, ar fi fost fericiți să crească și să se maturizeze deodată cu un rege tânăr, al lor. Nici la vârsta senectuții, sentimentele lor nu s-au schimbat și nici alterat. Dovada V-au făcut-o în mod concret la începutul lui Septembrie 1940 când, cerând printr-un manifest adresat țării abdicarea regelui Carol al II-lea, abdicare pe care recunoașteți de altfel că o cereau toate forțele politice interne de atunci, au declarat în același timp și dorința lor de a Vă vedea pe tronul curat al țării.

"Mișcarea Legionară este hotărâtă să asigure continuitatea dinastiei românești și să accepte domnia Voievodului Mihai de Alba Iulia", se declara în acel manifest semnat de Horia Sima cu asentimentul tuturor forurilor și membrilor Legiunii, în calitate de Comandant al Mișcării Legionare.

Printre legionari circula zvonul că, deși tânăr, nu Vă solidarizaserăți cu hotărârile camarilei regale și ei își puneau nădejdea în moștenitorul tronului pentru o viitoare strălucire a acestuia și a Coroanei.

În Ianuarie 1941, la fel au regretat că Antonescu V-a indus în eroare și chiar V-a interzis să ajungeți de la Sinaia la București pentru a lua contact cu ei.

Legionarii nu au fost niciodată de acord cu nedreptatea ce Vi s-a făcut de către oamenii politici. Nici în 1930 când, copil fiind, Vi s-a făcut prima mare nedreptate chiar de către tatăl Maiestății Voastre, prima detronare, nici în perioada "Conducătorului", când nu ați fost lăsat să Vă exercitați prerogativele regale. Cred cu tărie că alta ar fi fost soarta țării și neamului nostru dacă nu s-ar fi făcut restaurarea regelui Carol al II-lea. Cel puțin nu ar fi rămas pentru istorie înroșit de atâta sânge nevinovat. Tot alta ar fi fost soarta țării și neamului nostru și dacă generalul Antonescu V-ar fi lăsat să domniți în adevăratul sens al cuvântului. În toată această vreme, legionarii V-au cuprins în modul cel mai sincer în dragostea lor. În 1945, de 8 Noiembrie, deși alte grupări își arogă merite, studențimea, care s-a solidarizat până la sacrificiul de sine cu Maiestatea

Voastră, a fost aproape în unanimitate legionară. Fiindcă partidele politice nici nu aveau tineretul, mai ales pe cel universitar, de partea lor.

Ce să mai spun despre momentul forțării Maiestății Voastre de către comuniști să părăsiți tronul și țara și despre tot ceea ce a urmat după aceea? Un lucru pot să spun și anume că în decursul deceniilor de cumplite nenorociri legionarii Vă doreau mereu pe tron în visurile lor de mai bine. De aceea, fără ca eu să vorbesc în numele vreunui grup, sunt sigur că nu sufăr singur când aruncați asupra lor, ca o ultimă nedreptate regală - ba încă din exil - epitetul de "nelegiuți" care nici măcar nu au fost pedepsiți "foarte aspru".

Nici acum însă, Maiestate, legionarii nu se îndepărtează de tron și de persoana Maiestății Voastre ci dimpotrivă, pentru binele neamului și al țării, depășesc acest moment punându-l în seama lipsei de informare și, eventual, a unei conjuncturi pe care nu o cunosc. Ei Vă doresc regele țării, regele întregului neam românesc.

Mulți din regii și domnitorii lumii au primit din partea supușilor câte un epitete care i-a caracterizat în istorie: cel Mare, cel Viteaz, cel Bun ș.a. Noi Vă dorim și Vă urăm să rămâneți, pentru toți Românii, **cel Drept**.

Poate ați crezut că nu mai există legionari și legionarism. Ar fi o eroare. Legionarismul este însăși viața intimă a neamului românesc și nu va înceta decât atunci când va înceta misiunea istorică a acestui neam, sau dacă Dumnezeu și-ar întoarce fața de la el și l-ar condamna la pieire. Și legionarii vor exista mereu până atunci. De altfel este bine să știți, Maiestate, că și în timpul lui Antonescu, mii de tineri legionari, din cei care nu au fost aruncați în închisori, au fost "recuperați" la Sărata și în alte centre, apoi trimiși pe front în punctele cele mai grele și secerați de gloanțe: din față de către inamic și din spate de către ai lor. De asemenea, în închisorile și coloniile comuniste de muncă forțată până la exterminare, ponderea cea mai mare tot legionarii au avut-o atât în efectivul deținuților, cât și în acela al morților. La fel în rezistența din munți, timp de mai bine de un deceniu. Iar acum între foștii deținuți politici care au supraviețuit, tot legionarii dețin locul întâi.

De aceea, Maiestate, primiți apelul pe care Vi-l face unul care între 1938 și 1964 a cunoscut prea puțină libertate - și aceea cu riscuri - și revedeți epitetele pe care nu-l primim. Așteptăm dimpotrivă să ne unim nedreptățile suferite într-o mare speranță comună în viitorul mai bun pe care credem totuși că acest neam îl merită.

Să știți că nu suntem deloc puțini și că familiile noastre și ale celor morți tot alături de noi sunt și Vă putem sta la dispoziție un număr impresionant de militanți sinceri, cinstiți și dezinteresați, pentru binele neamului și pentru strălucirea tronului și a coroanei.

Din suferința Maiestății Voastre în exil, din cele două detronări

nedrepte, vedem că a rezultat un rege cu o personalitate puternică și înțeleaptă. Nu treceți nici peste experiența și spiritul nostru de luptă și sacrificiu în slujba țării, neamului și tronului.

Veniți, Maiestate, pe tronul ce Vi se cuvine. Legionarii Vă cheamă și Vă așteaptă cu cel mai sincer și mai puternic

TRĂIASCĂ REGELE!

Sebastian MOCANU

Domnule Liiceanu,

Momentele dv. de afirmare în viața culturală a țării în ultimii ani (firește, de la "revoluție" încolo) fiind tot mai dese și mai intense în conținut nu pot atrage decât bucuria celor de bună credință de a vedea realizându-se o valoare românească, iar recunoașterea ei peste hotare o confirmă întărit. Editura **Humanitas**, prin cărțile de evidentă valoare pe care le scoate, umple mereu adâncul vid cultural lăsat de cei aproape 50 de ani de domnie a aculturalului asupra unei așa de mari părți din lume, domnie de care și noi am avut parte poate mai copioasă decât alte țări, față de care eram probabil mai avuți în valori ce trebuiau - după ei - oprite. Fără a mă extinde într-un domeniu dv. arhicunoscut, sunt sigur, țin doar să subliniez încă odată opera dv. adânc constructivă și recunoașterea ei binevenită prin medalierea dv. ca Chevalier des Arts et Lettres. Ați devenit deci o autoritate culturală recunoscută intern și extern, atât prin opera proprie cât și prin aceea de autentică și reală culturalizare a mediului nostru intelectual, o autoritate de asemenea proporții încât își poate permite să reducă sau chiar să anihileze valori anterioare cu nume sonore, tangente cu geniul, cum este acela al lui Petre Țuțea, din care, după dv., rămân doar 300 și ceva de vorbe de seamă, și acelea mai mult vorbe de duh decât de meditație și concepție creatoare.

În acest moment însă intervine un pericol ce nu este bine să apară fiindcă dăunează omului de adâncă și adevărată cultură, a cărui principală caracteristică este modestia, și anume pericolul sentențiozității, de care ați și început să faceți uz. Rostul acestei scrisori, vă rog să-mi permiteți să v-o mărturisesc, este tocmai acela de a încerca să vă feresc de riscul de a emite sentințe. Este adevărat că sentința este un mijloc comod de a ieși dintr-o dezbatere de probleme, mai ales când este dată cu suficient aplomb și mai are parte și de o formulare pregnantă. Sentința nu este însă tot una cu maxima. Ea are cusurul de a putea fi refuzată și respinsă de către acela căruia îi este aplicată. Maxima poți să o accepți sau nu ca principiu de a proceda într-o situație dată, sau ca principiu de conduită în viață, fără să superi pe cineva prin atitudinea față de ea. Sentința implică însă ideea de justiție sau cel puțin de justețe a ei, iar când această idee a dreptății, indisolubil legată și de aceea a adevărului, este lezată, reacția este de cele mai multe ori imprevizibilă, putând să ia și aspecte subiective vehemente, generatoare de conflicte în care factorul personal sau - depinde - uneori și cel colectiv să-și spună cuvântul într-o manieră pronunțat nocivă discuției și bunelor relații dintre oameni și colectivități.

De aceea, plecând de la premiza sigură pentru mine că dv. dispuneți din plin de onestitate și bună intenție intelectuală (cineva care a scris **Politropia omului și a culturii, Jurnalul de la Păltiniș și Apel către lichele** nu poate fi lipsit de aceste calități), ies acum din sfera generalităților pentru a mă opri asupra unei sentințe a dv., fără apel din **Apel către lichele**, sentință în care mă simt inclus, pentru a o combate în funcție de aceleași calități pe care vi le recunosc dv. mai sus.

Este vorba de atacurile ce nu admit contradicție asupra Mișcării Legionare, în speță de moartea lui Iorga și de doctrina "crimei originare" pe care le-o atribuiți legionarilor fără nici o reticență. Citez:

"Nici legionarii n-au ezitat în fața monumentului Iorga, nici comuniștii în fața lui Gh.I. Brătianu, a lui Mircea Vulcănescu și a tuturor numelor sonore ale acestei țări care au refuzat colaborarea și au înfundat pușcăriile".

Dar subliniez îndeosebi alt citat, acela în care, fiind vorba despre conștientizarea negativului spuneți că ea: "... trebuie însă însoțită de o infuzie masivă de moralitate socială. Iorga a vorbit încă de la începutul secolului de nevoia unei renașteri spirituale și apoi, în felul lor, legionarii au preluat această idee, compromițând-o prin așezarea ei pe o "crimă originară", care s-a multiplicat apoi la nesfârșit. (Ceea ce de altfel îi unește în eternitate pe legionari și pe comuniști este justificarea crimei ca modalitate de atingere a unui ideal). Această reformulare spirituală care ar echivala cu evadarea noastră de sub semnul lui Caragiale, nu se poate face cu ideologii impuse dictatorial, ci ea s-ar obține gospodărește, prin cuminența unor guvernări care ar transfera învățământului și culturii bugetul destinat achiziționării de echipament sofisticat de ascultare și supraveghere a populației".

Uimirea, mai mult, uluirea în fața acestor citate este totală. Și nu atât pentru neadevărurile naiv de sfruntate ce le conțin, cât pentru numele ce le semnează. Cum adică? Un om de cultură lui Gabriel Liiceanu numai atâta vede? Un om care nu numai că a petrecut mult timp pe lângă Constantin Noica dar despre care se știe că a fost elevul lui preferat, să poată nutri asemenea gânduri despre legionari? Sunt convins că Noica nu a făcut la Păltiniș propagandă legionară (așa ceva nu a făcut nici o clipă în viața lui, nici chiar când a îmbrăcat cămașa verde) dar nici asemenea idei nu l-au putut inculca elevilor lui, mai ales celor ce râvneau la independență față de el. Uimirea și uluirea sunt cu atât mai copleșitoare cu cât semnatarul acestor păreri nu intră în tagma celor ce vehiculează păreri gata confecționate și nici nu poate fi bănuît de cecitate intelectuală și, cum nu ne cunoaștem, sper, nici morală. Atunci? Atunci iată până unde poate să ajungă o propagandă susținută

mai bine de o jumătate de secol, timp în care acuzatul nu a putut și nu a avut voie să scoată un cuvânt întru propria sa apărare. Până acolo încât să facă din Gabriel Liiceanu, gânditor cu cap propriu, un lozincard, al cărui spirit nu se lasă totuși complet obturat, și atunci dă o nouă formulare lozincii, mai inteligentă, ideea aceea nefastă că legionarii ar avea la baza doctrinei lor ideea de "crimă originală" pe care își dezvoltă apoi ideologia. Este o scânteiere luciferică, cu atât mai mult în slujba răului cu cât pare mai scilipitoare. Ar fi păcat să fie vorba și de un dram de rea credință la mijloc fiindcă l-ar pune pe Gabriel Liiceanu pe același plan cu un C.V. Tudor sau Eugen Barbu de pildă, doar dovedindu-se mai ingenios.

Și acum, pentru a nu mă lungi cu niște explicații pe care puteți să le acceptați dar și să le respingeți, să pun problema direct.

Nu știu pe ce "crimă originală" își bazează comuniștii ideologia și lupta pentru realizarea unui ideal, dar vă rog fără echivoc să faceți dovada acestei afirmații - pe care nu a mai făcut-o nimeni până la dv. - în ceea ce-i privește pe legionari. Este o părere prea hazardată, pentru care trebuie răbdarea unuia care a trecut prin ce-am trecut eu ca să nu o califice de rea credință. Creditul bunei credințe nu vi-l retrag însă decât dacă perseverați într-o simplă afirmație fără nici o dovadă, de nici un ordin, în sprijinul ei. Prin urmare, înainte de toate, **pour votre acquit de conscience**, este bine să dovediți sau să recunoașteți că ați făcut o afirmație neîntemeiată: că legionarii au cultivat și practicat "crima originală" cu tot ce decurge din ea pentru a-și realiza idealurile.

După mine, această ideea de "crimă originală" ar putea fi dovedită din sursele cele mai la îndemâna tuturor: scrierile și faptele legionarilor, împrejurările istorice în care au apărut ele.

În privința scrierilor, situația este foarte simplă și clară; pentru dv. nu există fond de bibliotecă secret, nu există carte care a văzut lumina tiparului în această țară care să vă fie inaccesibilă. În această situație, nu aveți decât să mergeți la biblioteca Academiei Române, de exemplu, și să citiți toată literatura legionară, urmărind în ea ideea dv. despre "crima originală" ca punct de plecare al ideologiei și practicii legionare. Și pentru a vă ușura cercetarea vă dau eu cât mai multe titluri:

1. Corneliu Zelea Codreanu: Pentru Legionari,
Circulări,
Cărticica șefului de cuib.
2. Ion I. Moța: Cranii de lemn.
3. Horia Sima: Doctrina legionară, ca și toate volumele memorialistice ale lui.
4. Victor Puiu Gârcineanu: Din lumea legionară.

5. Traian Brăileanu: Teoria comunității omenesti,
Sociologia și arta guvernării.
6. Traian Herseni: Mișcarea Legionară și țărănimea,
Mișcarea Legionară și muncitorimea.
7. Articolele cu conținut legionar ale lui Constantin Noica din 1940
publicate în ziarul "Buna Vestire".
8. Articolele referitoare la Legiune, e drept mai greu de găsit, fiind
răspândite prin diferite reviste (**Vremea** în deosebi) ale lui M. Eliade.
9. Articolele respective ale lui Nae Ionescu.
10. Colecțiile revistelor **Axa**, **Vestitorii**, **Predania**.
11. Colecția revistei **Cuvântul Argeșului** și colecțiile altor reviste
din provincie (**Însemnări sociologice**, **Iconar** etc.).
12. Colecția ziarului **Buna Vestire**.
13. Colecția ziarului **Cuvântul**, îndeosebi din 1940.
14. În sfârșit, orice articol semnat de vreun legionar mai mult sau
mai puțin cunoscut, în orice publicație.

Dacă în oricare din aceste trimiteri veți afla ceva despre apologia
"crimei originare" ca izvor de doctrină și acțiune legionară, mă declar
dispus în orice moment să vă cer scuze în public pentru această scrisoare
particulară.

În ceea ce privește practica legionară, deci faptele legionarilor, ele
fiind în istorie și pentru istorie, este bine să știți înainte de toate că în
istorie s-au comis atâtea crime fără a avea o motivație ideologică, și
aceasta și aici la noi, unde s-a practicat în decursul secolelor acea
"scurtare de capete" de către domnitori față de rivalii lor la domnie sau
față de cei din partida adversă. Este o realitate care trebuie constatată
chiar dacă nu o aprobăm. Au practicat-o și figuri luminoase ca aceea a
lui Ștefan cel Mare (nu numai cu Petru Aron) fără a fi făcut doctrină din
această practică.

Revenind la legionari, acestora li se impută câteva crime,
exagerându-le până la hipertrofiere importanța și neținându-se deloc
seama de contextul în care s-au produs. Ceea ce nu se spune și nu se
cunoaște de nimeni dintre adversarii lor este că legionarii nu au
declanșat niciodată ei violențele ci doar au răspuns la ele. Aceasta
începând cu cazul Manciu și până la zi. Dacă nu știți aceasta vă rog să
o cercetați, să vedeți la ce concluzii veți ajunge. Aceasta a fost situația în
cazurile cele mai lipsite de importanță, ca și în cele mai sonore. Când a
fost împușcat Duca, legionarii aveau deja 16 morți, uciși de către
autoritatea statală fără judecată. Cu Stelescu s-a dat un exemplu
cutremurător de pedepsire a trădării, devenită racilă națională dar și
aceasta după ce el încercase să-l suprim fizic pe Corneliu Zelea

Codreanu. În ceea ce-l privește pe Armand Călinescu, deși sunteți mult mai tânăr decât mine, nu trebuie să vă amintesc eu crimele lui. Fie doar spus că el l-a ucis pe Corneliu Zelea Codreanu și pe ceilalți treisprezece deși aceștia aveau un statut juridic clar, în conformitate cu legile la a căror elaborare contribuisese chiar el, Armand Călinescu. Nu vi se pare nimic necinstit în faptul că nu se spune niciodată când sunt acuzați legionarii, nimic despre situația de fapt și de drept, anume că niște condamnați aflați în executarea pedepsei au fost scoși din închisoare de către autoritatea de stat și executați cu o barbarie și cruzime unice în istoria monstruozițelor omenești?

În presa anului 1940 găsiți toate amănuntele asupra modului cum s-a executat acea crimă în masă. Fac această trimitere pentru a nu fi silit să-i fac eu descrierea.

Ce să vă mai spun în legătură cu celălalt act de violență legionară, Jilava 1940, în timp ce legionarii deshumează pe Corneliu Zelea Codreanu și camarazii lui asasinați așa cum nu se poate cu sânge rece descrie, Antonescu și complicii lui, partidele istorice, îndeosebi liberalii, pregăteau scoaterea vinovaților aflați sub anchetă, din arest, și trecerea lor peste graniță. Cine erau cei din Jilava? Uneltitorii direcți, autorii morali și materiali ai genocidului practicat de stat în 1939. Cercetați dv. și dați un singur nume din "elita politică de la Jilava", cum îi mai numește și azi presa de o anumită nuanță, un singur nume care să nu fi avut partea lui de vinovăție la asasinarea Întemeietorului Mișcării Legionare și a sutelor de legionari uciși în 1939. Pe aceștia îi regretă politica oficială fără a aminti de victimele lor. Pentru că dacă atentatul reușit asupra lui Armand Călinescu a fost o încălcare a legii - și a fost - atunci ce au fost represaliile pentru Armand Călinescu? Ce au însemnat cele peste 250 de vieți - în orice caz superioare ca factură morală, fizică și intelectuală celei a lui Armand Călinescu (căutați-le numele) - suprimate într-o noapte fără nici un fel de judecată, pentru că nu li se putea imputa nici o vinovăție, nici măcar aceea de complicitate tacită? Cum poate fi calificată înmormântarea lor în gropi comune, fără nici un ritual religios, fără nici un semn la morminte, într-o țară ce se afirma creștină? Cum vi se pare legalitatea statului care i-a scos din închisori și lagăre de concentrare și i-a ucis noaptea fără judecată, ba încă în fiecare capitală de județ (pe atunci aveam 71) au fost expuși câte trei, timp de trei zile, în piețele publice? Nu aveți, domnule Liiceanu, impresia că în România genocidul nu l-au început comuniștii ci acel stat, probabil și el "de drept", din 1938-1939? În fața acestor hecatombe pe care și azi mulți ar vrea să le treacă cu vederea ca și cum nu s-ar fi petrecut, ce mai aveți de spus despre "crima originară" care-i fixează în eternitate pe legionari alături de

comuniști? Dar mai este un aspect. Cel mai important. Legionarii nu au jubilat niciodată pe cadavrele dușmane. Nu au considerat o victorie ci, după propria lor expresie: "o dureroasă datorie". Ei și-au asumat răspunderea după comiterea faptei, prezentându-se autorităților și acceptând pedeapsa legii omenești, supunându-se în același timp, conștienți de păcatul înfăptuit, judecății lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte au considerat că se jertfesc pentru salvarea neamului lor pe care-l vedeau în pericol de moarte. Istoria și legea morală încă nu și-au spus definitiv cuvântul despre această optică și astfel cred că nu o puteți face nici dv. Dar când așa stau lucrurile pe plan istoric, pentru neam, și plan moral, pentru om, cum rămâne cu acea "crimă originară" pe care o preconizați dv. că ar sta la baza doctrinei legionare ca o legitimare a luptei pentru realizarea unui ideal? Nu mi-aș fi închipuit că știți atât de puțin despre idealul legionar, pe care l-ați fi putut decela chiar numai din cele puține articole scrise de Noica în **Buna Vătură** în 1940. Păcat că v-ați grăbit cu o asemenea sentință înainte de a cerceta temeinic realitățile istoriei noastre din 1918 încoace.

Acum, la cazul "monumentului" Iorga. Din 1940 încoace este cea mai grozavă monedă bătută mereu împotriva legionarilor. Și așa ar fi dacă ar avea o motivare reală. Este adevărat, Iorga a fost ucis mișelește de către o echipă de legionari. Este un fapt pe care îl știe acum și un copil, atât de mult a fost difuzat. Nu interesează cum s-a produs gestul demential, nu interesează antecedentele, nu interesează ce s-a întâmplat ulterior. Iorga a fost asasinat. Nici aceasta nu ar fi ceva ieșit din comun. Asașinate, chiar de mari personalități, s-au mai produs. Iorga însă a fost asasinat de către legionari și acesta este "cel mai abominabil eveniment din istoria românească a acestui secol". Evreii l-au ucis pe Dumnezeu și pentru aceea nu au renunțat la pretenția de a stăpâni lumea, ba mai și sunt sprijiniți în demersul lor de către atâția oameni politici și nepolitici creștini sau liber cugetători supuși probabil banului și influenței evreiești. Legionarii trebuie însă exterminați de pe suprafața pământului fiindcă l-au ucis pe Iorga. Doar că uciderea lui Iorga nu a fost un act legionar deliberat și comandat. A fost un act de anarhie dementă izvorât din niște creiere înfierbântate până la a sparge craniile ce le închideau. Conducerea legionară, sesizată tardiv, a făcut toate încercările pentru a-l zădărnici. Scăpat dintr-o interminabilă discuție cu Antonescu, Horia Sima personal a alergat cu o mașină pe Valea Prahovei să-i împiedice de la această faptă pe cei ce s-au îndreptățit pe ei înșiși a se erija în judecători răzbnători. Faptul în sine nu este unic în istoria noastră și nici în cea universală. I se atribuie unicitate însă fiindcă l-au comis niște legionari, chiar dacă au fost dezavuați oficial de către conducerea Mișcării Legionare imediat

după comiterea lui și de 52 de ani încoace, oridecâte ori a putut să o facă. Cine-i crede pe legionari? Dar mai ales de ce să-i creadă cineva dacă prin aceasta, forțe oculte, care s-au izbit de intransigența legionară când era vorba de viața neamului nostru în eternitate, vorba dv., speră să-și atingă telurile în această parte a lumii care se cheamă România cea frumoasă și, mai ales bogată. Cicero a fost asasinat de către partizanii lui Antoniu dar pe Antoniu nu cu aceasta l-a păstrat istoria. Champollion a fost asasinat în revoluția franceză, în acea revoluție care a avut una dintre nobilele ei lozinci: "Cu mâțele ultimului cleric să spânzurăm pe ultimul nobil", sau invers, nu mai știu exact, acea revoluție franceză care s-a înfăptuit cu capete de oameni, multe, purtate în prăjini pe străzi, la manifestații de masă, și totuși revoluția fraternității umane liber pansiste a adus numai fericire în omenire, pe când, dacă printr-un act de anarhie internă a fost ucis un om de talia lui Iorga, organizația pe care aceia au compromis-o trebuie să plătească în eternitate. Champollion nu a fost un dușman ireductibil al revoluției, revoluția l-a asasinat dar revoluția este achitată de vinovăție. Iorga este asasinul moral al lui Corneliu Zelea Codreanu și al atâtor sute de legionari dar acest fapt nu se recunoaște sau se justifică, iar de moartea lui sunt declarați vinovați chiar și cei ce numai au simpatizat cândva cu legionarii.

Dar, la urma urmei, presupun că în 1940, când s-au petrecut acestea, dv. erăți copil, sau poate nici nu erăți, așa că nu ați apucat sau nu ați perceput atmosfera acelor zile. Nici eu nu vreau să vă demolez "monumentul" Iorga. Fie doar spus, pentru informarea dv., respectiv pentru cunoașterea de către cei care atunci nu au putut fi lămuriiți în nici un fel, neputându-i interesa chestiunea, iar după aceea nemaiavăd acces la informație corectă, că în anii '30 Iorga nu era chiar un monument. El a avut nenorocul să fie prim-ministru la începutul deceniului patru și a avut cea mai dezastruoasă guvernare din perioada interbelică. Iar cum mai era și irascibil și dotat cu un orgoliu excepțional mai comitea și gafe politice a la Iliescu, cum a fost răspunsul dat unei delegații de învățători - Iorga gira atunci și învățământul - care, după 6 luni de neprimire a salariilor l-au acostat la Constanța iar el, la întrebarea acelor ce să facă să nu moară de foame le-a răspuns tăios: "Aruncați-vă în mare!". La vremea lor circulau în toată țara anumite replici primite în parlament când își permitea - lui fiind-i permis orice, oriunde, oricând - atacuri prea tari la adresa unor personalități politice ale vremii. Au intrat în domeniul anecdotei replica dată de către bătrânul luptător ardelean pentru unire, Ștefan Cicio Pop, la o ironie a lui Iorga: "Domnilor, eu știu de mult că domnul Iorga are minte multă dar acum constat că nu-i tăta bună" și aceea a lui Ionel Brătianu când Iorga a întrebat sfidător:

- Ce-am putea învăța de la un inginer?
- Măsura, domnule profesor!

Și, într-adevăr, Ionel Brătianu a pus degetul pe rană. Orgoliul uriaș al lui Iorga l-a adus în conflict cu toată lumea și de aceea, în special în ultimul deceniu al vieții sale, monumentul i-a fost mai mult decât de marmoră, el devenind ținta săgeților în teatrul de revistă și în paginile vesele ale presei. Păstorel Teodoreanu a scos un volum întreg de epigrame adresate lui, "Strofe cu pelin de mai contra Iorga Neculai", din care nu pot rezista să nu vă citez două, cele mai pertinente pentru caracterizarea lui în viață, așa cum reieșea ea din presa și din cancanurile vremii:

"Am primit un plic
Cu o nouă lucrare:
E Ștefan cel Mic
De Iorga cel Mare"
și
"În oglinzile din cale
Își aruncă ochi duiosi
Și-apoi scrie-n manuale
Că românii sunt frumoși".

Alții însă nu s-au mulțumit cu butade și epigrame ci au răspuns mai tare la pretențiile de absolutism pe toate planurile ale lui Iorga, cărora el însuși le-a răspuns apoi într-un mod lipsit de orice eleganță intelectuală, cum a fost epitetul de "măgar" dat lui C.C. Ciurescu, la care acesta a răspuns în presă printr-o declarație pe cuvânt de onoare că-i dovedește lui Iorga 150 de greșeli într-o singură pagină. Nu mai rețin cum s-a terminat această polemică. Apoi, ca un ultim adaos, dv. știți, fiindcă ați editat memoriile lui Mircea Eliade, cum a reacționat Iorga la decepția sinceră a lui Eliade că nu a găsit ceea ce se aștepta în acea "Synthèse d'histoire universelle". Și aș putea extinde la proporțiile unui volum de sute de pagini toate criticile aduse lui Iorga, mai ales omului, intenția mea nu este însă demolarea lui Iorga, iar mitizarea și-o dăreamăse singur până a trăit încât devenise ținta tuturor ironiilor. Suficient să spun că despre o piesă de teatru de exemplu nu se spunea că a căzut ci că a avut un succes iorghist.

Pentru a încheia totuși referirile la cazul acesta, aș spune că Iorga a fost ceea ce în botanică se numește fenomenul "mlădițelor lacome". La unii arbori (răchită etc.) câte o mlădiță se dezvoltă din când în când în mod anormal, crescând până la a concura cu arborele din care face parte. Este indiscutabil un accident genetic, nesănătos ca orice accident. Acesta este cazul memoriei lui Iorga, unică desigur, prin care el a vrut să domine

totul în lumea românească atât de concesivă. De această tendință de absolutism nu s-a debarasat când a întâmpinat rezistență ci a izbit puternic, uneori chiar mortal în cei ce nu i se supuneau și astfel, din consilier regal, a devenit prin propria-i voință și mai ales dorință patronul moral al celei mai monstruoase crime a unui rege imoral. Citiți articolul lui scurt din "Neamul Românesc" în care îndeamnă să se împuște conducătorul haitei de câini sălbatici ce bântuie nu știu ce ținuturi de prin America. Mai citiți, ca să-l cunoașteți pe Iorga, și caracterizarea ce i-a făcut-o unul din apropiații și admiratorii lui și cât a fost în viață și după moarte. Este vorba de cărțulia **Nicolae Iorga** de Pamfil Șeicaru.

Și totuși, legionarii care l-au suprimat au comis, cum se spune, mai mult decât o crimă, o greșală. Socrul lui, hâit de propriile-i defecte cât a fost în viață, a fost redresat ca să-i poată suporta memoria, iar comuniștilor, dacă l-ar mai fi prins în viață, le-a fost exclus privilegiul de a-l fi omorât și pe el. În schimb v-a dat dv. și atâtor altora motive, de bună credință sau nu, de a le atribui legionarilor doctrina crimei, când ei, dacă au exercitat violența, a fost exclusiv ca răspuns dureros la violențele și crimele exercitate asupra lor de către autoritatea de stat, ce se pretindea și pe atunci stat "de drept". Ce fel de stat de drept o mai fi și acela în care un membru al unui partid politic admis legal este împușcat mortal de către oamenii autorității - poliția - în timp ce lipea un afiș electoral în timpul campaniei electorale? Este cazul lui Virgil Teodorescu, la Constanța. Vă rog să mă controlați, domnule Liiceanu, dacă spun adevărul. Adică citiți, domnule Liiceanu, istoria politică a României din secolul care se încheie, dar istoria, nu propaganda antilegionară. Eheh!... **Audiatur et altera pars...**

Și pentru că totuși mă întind prea mult, deși rămân atâtea lucruri nespuse, vă rog să mai suportați câteva considerații, provocate tocmai de volumul dv. de la care pleacă această scrisoare, tardivă față de apariția cărții, de care însă am luat cunoștință relativ recent.

Într-adevăr este greu să răzbești, să supraviețuiești într-o societate a cărei conducere a instituționalizat minciuna. Ce eforturi trebuie să se depună pentru descoperirea adevărului, dar pentru impunerea lui! Dumneavoastră cred totuși că nu vi se cere prea mult atunci când sunteți solicitat să căutați să descoperiți și să promovați adevărul. Faceți aceasta cu toată asiduitatea și veți ajunge în final la altă optică decât aceea a minciunii instituționalizate. Veți ajunge astfel la bucuria interioară unică la care poate râvni un om cinstit, la trăirea autentică într-un adevăr.

Veți vedea atunci că din 1919 încoace, și nu numai din 1989, singurii oameni din România ieșiți din peștera platoniană și cunoscători ai realității au fost și probabil au rămas legionarii, care și câți mai sunt.

De aceea au și fost mereu omorâți de către cei obișnuiți numai cu întunericul sau cel mult cu umbrele. Câtă dreptate aveți când scrieți: "Cineva are interesul să distrugă tot ce înseamnă reper moral în această țară". Doar că acest interes este mai vechi decât al acelor ce l-au bătut pe Petre Creția. Și reperul moral l-a indicat un tânăr de 19 ani în pădurea Dobrina (Codru-i frate cu românul!) în 1919 și de atunci nu l-a putut doborî nimeni, oricâți au murit în drum spre el. Fiindcă-i adevăr și nu minciună. Adevăr ce s-a arătat prin niște acte foarte simple, tocmai pentru că izvorau din el. Ce era, de exemplu mai normal decât ca un tineret sănătos moral să pună o cruce la mormântul eroului necunoscut, care desigur că nu putea fi decât un țăran român, ostaș luptător pentru unitatea și spiritualitatea românească? Dar cu câte lupte cu autoritatea de stat s-a pus acea cruce? Ce era mai normal decât să se promoveze munca? Toate acestea și atâtea altele, de ce? Pentru că le făceau legionarii și ei nu trebuiau lăsați să acceadă la respectul opiniei publice, fiindcă odată ajunși la putere ar fi secăt atâtea izvoare de venituri ilicite și atâtea interese oculte ar fi fost dejucate. Legionarii stăteau în calea atâtor planuri nefaste pentru neamul românesc și deci ei trebuiau loviți și uciși pentru că fără ei totul ar fi fost atât de ușor. Acești Hamleți încăpățânați care încurcă lucrurile! Ce frumos spuneți: "Hamlet nu știe că din clipa în care se așează în mijlocul lucrurilor, din clipa în care întreabă și refuză să închidă ochii el pătrunde în spațiul blestemat al politicului; în spațiul în care crima și minciuna se țin lanț pentru a acoperi crima și minciuna precedente.

Și ce simple ar fi lucrurile fără Hamleți! Ce bine s-ar putea aranja ele.

Și atunci? Atunci, hai să-l omorîm pe Hamlet și pe toți cei ce se încăpățânează să-l urmeze. Prea sunt fățiși! Prea ies în frunte cu cântec. Și cine cântă nu este de-al minciunii. Cel care trăiește din minciună și pentru minciună, cel care merge să fure, de exemplu, nu merge cântând. S-ar descoperi. Cântecul promovează eroismul. Or, când vrei să stăpânești un popor pentru a-l jefui, nu ai nevoie de eroismul acelui popor, ci de lașitatea lui.

"Cultul eroilor și al sfinților nu-l au decât oamenii unui popor care pot recunoaște ca superior ceea ce le este într-adevăr superior. Noi ne acceptăm eroii abia atunci când și-au luat locul într-un trecut care nu ne obligă. Când îi avem printre noi, preferăm să le împrumutăm urâtenia noastră decât să imităm frumusețea lor".

După cum vedeți, domnule Liiceanu, vă citez și aș putea să o fac pe o scară mult mai largă cu atâtea lucruri bune. Unde nu vedeți dv. bine este că aceste lucruri bune și frumoase se aplică tocmai legionarilor, singurii oameni de aproape un secol încoace care au selectat și cultivat

tot ceea ce este adevărat, bun și frumos din istoria și spiritualitatea românească, pe care au căutat să le desăvârșească. Ei însă au apărut într-o lume atât de inconștient decăzută încât această lume s-a năpustit asupra lor să-i extermină. Contrastul dintre idealul lor și mentalitatea lumii în care au apărut este atât de izbitor încât Corneliu Zelea Codreanu poate fi considerat erou cosmogon. Cu această cosmogonie cred că aveți și dv. anumite afinități, după cum reiese din mărturisirea pe care o faceți în același volum:

"Cred că orice om normal se simte obligat ca, într-un moment de criză, de răscruce al societății în care trăiește, să caute modalitatea care i se potrivește lui pentru a face cât mai mult bine în jur. Binele pe care am crezut că îl pot face înainte de '89, singurul care putea fi făcut și singurul de care eram în stare, a fost acela de a avea o anumită coerență moral-socială: de a nu spori prin vorbele sau prin scrisul meu minciuna colectivă, de a nu mă lăsa încadrat într-un partid mânjit de sângele și de suferințele a milioane de oameni, de a nu obține privilegii altfel decât prin munca sau prin meritul meu etc. Nu a fost foarte mult, dar într-un climat de pervertire cvasi-generală, în care imperativele vieții intrau în mod curent în conflict cu cele morale, un asemenea tip de comportament însemna totuși ceva. Mai era apoi credința că slujirea unor anumite valori culturale (și implicit etice) n-ar trece nevăzută, ar putea (cât de puțin) influența și că în felul acesta un fir subțire al speranței și un sens al continuității cu tot ce era bun în oameni s-ar putea păstra".

Și iată cum după câteva modeste și cuviincioase încercări de a contribui la reînvierea unor virtuți pe plan social românesc spuneți că ați stârnit simpatie dar și ură. Și numai pentru atât! D'apoi când încerci efectiv să schimbi situația, să faci bine, să înlături răul, răul care dispune de forță, răul care vrea să te distrugă. Și aceasta într-un mediu în care, încetul cu încetul, după cum spuneți tot dv., și victimele au căpătat aspectul asupritorilor sau al demolatorilor. De aceea, domnule Liiceanu, văzând aceste porniri spre bine ale dv., nu pot decât să-mi exprim regretul că în această pornire vă manifestați denigrând tocmai pe aceia care de peste șapte decenii sângerează pentru însănătoșirea societății noastre, a neamului nostru românesc. Normal ar fi fost să vă întâlniți cu ei în năzuințe comune sau, cel puțin, să le recunoașteți meritele și prioritatea și măcar să nu-i condamnați... în eternitate. Sărmana eternitate! Noroc că ea nu se lasă manipulată de efemeridele omenești.

Aci ar fi trebuit să închei dar, înainte de a o face, niște treburi de casă m-au determinat să întrerup, iar o împrejurare de familie m-a purtat și pe la Cluj. Acolo am aflat volumul **Povestea Elisabetei Rizea din**

Nucșoara, editat de **Humanitas**, și am citit imediat admirabila dv. prefață la povestea femeii românce din Nucșoara. Aceasta mi-a trezit alte gânduri, de altă natură. De exemplu, cum poate un om care gândește despre comunism ca în pasajele citate de mine aici, ca în acea prefață și probabil ca în atâtea alte locuri pe care încă nu le cunosc, să gândească atât de urât despre singurii oameni care au văzut și simțit pericolul comunismului și nu numai al lui ci al răului care roade rădăcinile neamului nostru cu atâta vreme înainte de a se fi revărsat el peste sufletele noastre? Cum poate un om cu mintea luminată să nu sesizeze un adevăr evident? Să fie un orgoliu iorghist? După câte știu, pe dv. nu v-au atacat legionarii nici în gând. Dimpotrivă, le-a părut bine că un om mai tânăr a reușit să treacă prin comunism neînroșit de rușinea epocii. Probabil dv. veți fi având vreun motiv inavuabil. În orice caz, legionarii nu v-au stat în cale ci au contribuit direct, prin C. Noica, la realizarea dv. Atunci, Dumnezeu să vă înțeleagă, dacă nu vreți să vă devoalați în ochii lumii românești. Iar noi avem dreptul la multe ipoteze, dintre care pe două le consider aproape inevitabile:

a) Ca un om de bună credință, sunteți victima unei propagande ostile legionarilor, susținută atâtea decenii de forțe ieșite sau nu pe față. Nu-mi păreți însă atât de conformist. Totuși...

Nu de mult am citit undeva despre portretul lui Richard al III-lea de undeva din Anglia. Este portretul unui om frumos și senin, cu privirea curată, ce nu poate să aibă tangență cu portretul realizat în drama lui Shakespeare. Mai mult, se pare că acesta a fost Richard al III-lea cel real și nu cel descris de marele Will care a servit cu geniul lui niște intrigi de palat într-un mod atât de magistral încât s-a impus împotriva realității și adevărului. Să fi reușit Iorga și alți dușmani ai legionarilor să vă facă să vă însușiți gata confecționate niște păreri demne de creierul unor babe inculte și superstițioase? Ar fi păcat! Adânciți puțin problema, să vedeți unde ajungeți. Cu râvnă și bună credință, bineînțeles.

b) Ceva și mai rău. Să vă fi închiriat cultura, talentul și multiplele dv. calități unor interese neromânești, ceea ce, natural, ar fi o nenorocire, pentru dv. în primul rând. În acest caz insistența mea sau a altora devine supărătoare în ridiculul ei. De ce totuși condamnați dv. "în eternitate" pe legionari, punându-i alături de dușmanii omenirii, nu numai ai neamului românesc? De ce nu vorbiți nicăieri despre aportul lor în rezistența anticomunistă? Îmi dau seama că vedeți tot ce au făcut toți ceilalți numai ce au făcut legionarii nu. Dar, domnule Liiceanu, se poate să nu știți că din totalul deținuților politici din România, minimum 30 la sută au fost legionari? Și aceasta după acțiunile de exterminare a lor de către Carol II și Antonescu. Nu știți oare că Antonescu, pe cei ce nu au fost aruncați

în închisori (cei închiși de el au rămas zestre penitenciară la comuniști), i-a trimis în tabere de reeducare (nimic nou sub soare), ca Sărata, de exemplu, și de acolo îndrumați pe frontul de Est cu consemnul secret de a nu se mai întoarce? Din față îi împușcau comuniștii, din spate "frații". Pentru ce? Cui i-au servit aceste crime? Cred că sunteți de acord că neamului românesc. Dar împotriva cui, în principal dacă nu chiar exclusiv, a fost îndreptată acțiunea Pitești? Și, în general, cine au fost în primul rând caii de bătaie de la securitate, închisori, colonii și lagăre de muncă? Din care rânduri se numără cei mai mulți morți în perioada comunistă? Dar în rezistența armată de afară cine au fost nelipsiți, mai mult, în frunte peste tot? În Munții Apuseni, În Banat, în Vrancea, în Munții Făgărașului, în Pădurea Babadag? Doar că atunci nu se punea chestiunea de cine a aparținut sau nu, ci dacă vrea sau nu să lupte. Și așa cum legionarii întotdeauna au fost gata să lupte, mai ales împotriva comunismului, au fost de la sine în frunte. Ar fi fost bine de exemplu dacă ați fi aflat ce părere aveau despre ei pe teren, frații Arnăuțoiu. Înfrățirea în luptă de atunci caută acum să o dezbine aceiași dușmani ai românismului, deși legionarii nu au ieșit niciodată din ecumenismul românesc și creștin. Iar când s-a terminat lupta, ei s-au retras așa cum le stă bine eroilor, departe de vanitățile zilei. Legionarul Ion Gavrilă, poate singurul pe care nu au reușit securiștii să pună mâna, acum stă frumos și modest acasă, fără să se bată cu pumnii în piept. Când a ieșit la lumină, într-un moment în care riscul suprimării lui era demult nul, un securist care-l urmărise l-a întrebat despre un moment de luptă deschisă, Gavrilă i-a răspuns: "Aceasta-i deosebirea dintre noi. Eu atunci puteam să te omor, dar nu am făcut-o, dar dumneata m-ai fi omorât dacă ai fi putut". Securistul a tăcut, ceea ce-i destul de mult în raport cu nerușinarea lor.

Prin urmare, domnule Liiceanu, dv. fixați în eternitate pe victime lângă tortionarii și ucigașii lor. Simplă naivitate, pe cine serviți? În urma vizitei dv. la Cluj am aflat un amănunt picant. Că ați fi afirmat undeva că nu știți dacă Radu Gyr a fost sau nu legionar. Adevăr sau nu, aceasta revelează un alt aspect actual, al luptei antilegionare: să-i lipsească pe legionari de valorile lor, căutând a se dovedi că acele valori nu au fost legionare, că au greșit dacă au fost, că s-au retras, s-au desolidarizat sau că numai legionarii își revendică aceste valori, fără ca ele să fi știut atunci. Sau și mai mult, dacă intelectuali creatori de valoare au fost legionari trebuie să li se nege valoarea. Un vântură-lume ca Norman Manea știe mai bine dacă Mircea Eliade a fost sau nu bun român, iar faptul că a fost legionar îi diminuează prestigiul cultural mondial. Nu este oare acesta un atentat la cultura românească? Un adevăr foarte

simplic prin evidența lui: **nici o formațiune politică nu a dispus de intelectuali atât de notorii și de recunoscuți în deceniul patru ca Mișcarea Legionară.**

Deci: lupta propriu zisă ignorată, valorile ei negate sau furate. În ce scop? În orice caz nu în folosul românismului.

Dar: creștinismului i-au trebuit peste trei secole până a fost recunoscut. Și de atunci au mai trecut șaisprezece secole de când se luptă toți dușmanii lui să-l dărâme, uneori chiar cu concursul multora dinlăuntrul lui. Porțile iadului nu sunt însă atât de puternice. Păstrând totuși proporțiile, Mișcarea Legionară, izvorită din creștinism și românism, care se suprapun local până la identificare, nu va fi lăsată de Dumnezeu să moară în esența ei. Acesta este proteismul legionar care-i înspăimântă pe cei ce nu înțeleg de ce ea nu a dispărut.

Aici iarăși mă servesc de unele spuse ale dv. despre extraterestrii noștri.

Și anume, legionarii, aproape exclusiv legionarii, sunt aceia care nu s-au învățat de-a lungul anilor, să semene cu ei, nu au împrumutat gândirea lor, vorbirea lor, privirea lor. Când se pune problema să-i desenhăm pe cei care ne reprezintă, legionarii nu-i aleg pe ei, pentru că nu se regăsesc în ei, nu au devenit ca ei, nu s-au transformat în altă specie, nu și-au uitat istoria.

Legionarii, domnule Liiceanu, au un crez, un neam, un Dumnezeu pe care eternitatea le acceptă, nu le stigmatizează. Sper cu tărie că această constanță a lor, tăria lor de fapt, nu o încadrați în ceea ce dv. numiți închrâncenarea în proiect, de fapt un eufemism pentru prostie. Dacă totuși, prin închrâncenarea în proiect înțelegeți această atitudine în viață, adică aceasta este prostie la dv., legionarii și-o asumă, fiindcă ea face parte din categoria adevărilor revelate și este singura care are un sens creator, singura care servește eternitatea, singura care dovedește cât de absurdă este ideea crimei originare ca motivare doctrinară a unui ideal.

Ajuns aici, domnule Liiceanu, nu pot decât să vă rog să vă revizuiți această părere afișată că legionarii ar avea sau acceptă ideea crimei originare, a crimei ca motivare doctrinară a înfăptuirii unui ideal. Nu pentru ei. Un atac în plus, chiar al dv., după al lui Iorga, Sadoveanu ori G. Călinescu și atâția alții, nu ar avea un ecou mai amplu... în eternitate. Pentru dv., în care eu continui să văd un om de bună credință și cinstit. Faceți un efort sincer și autentic de a ajunge la adevăr și nu se poate ca pe acest drum să nu vă întâlniți comunitar cu legionarii, cum s-au întâlnit mereu C. Noica și alții și de aceea legionarismul nu a dispărut ci a reînviat mereu oridecâte ori s-a crezut că i s-a dat lovitura mortală. Ei vă caută

și vă așteaptă și pe dv. în drumul lor spre înălțimile sacre, poate intangibile, dar tot mai atrăgătoare și mai creatoare. Ar fi păcat de calitățile dv. să se irosească pe căi sterile ce nu duc nicăieri.

Vă trimit cartea alăturată ca un argument subiectiv pentru tot conținutul acestei scrisori. V-o trimit cu toată sfiala dându-mi seama ce pretenții aveți dv. de la o carte bună. Nu urmăresc laude, nici măcar **captatio benevolentiae**. Am spus: este un argument subiectiv. Dacă nu aș fi îngropat în închisori aproape o treime din viața mea pentru legionarism nu aș fi scris-o niciodată. Nu aș fi putut-o scrie. Așa, ea mă reprezintă cu tot ce am mai bun în mine. Vă rog insistent să descoperiți în ea ideea "crimei originare" și să mă înștiințați și pe mine.

Cu cele mai alese sentimente de stimă,

Sebastian MOCANU

Septembrie 1993.

...ȘI O ÎNCHEIERE...

... Tristă și amară, pentru că ne vedem iarăși în fața unui atac nedrept și nedemn din partea cuiva la care presupuneam un suflet cât de cât românesc. Și mă întreb, firește, în urma acestei noi experiențe, să existe oare o identitate între buna credință și naivitate? Oamenii de bună credință, cinstiți, sinceri cu semenii lor, să fie oare sortiți a fi mereu decepționați și răstălmăciți? Să se acrediteze despre ei orice variantă imaginară și perfidă? Să fie un permanent cal de bătaie pentru îndrăzneții tuturor mistificărilor?

În revista care nu-și ascunde simpatia și preferința nicidecum pentru științele oculte ci pentru cercurile și organizațiile oculte, am numit revista "22", anul V, numărul 40 (243), purtând data de 5-11 Octombrie, 1994, doamna Doina Cornea - considerându-se creatoare și inspiratoare de opinie ce trebuie generalizată - face niște afirmații de-a dreptul șocante prin îndrăzneala lor necontrolată precum și prin neadevărurile lor, într-un interviu cu probleme variate. Una din aceste "probleme" ar fi, după întrebarea insinuantă a reporterului - Ioan Mușlea - probabil de aceeași bună credință - de ce "se tăce" în chip inexplicabil despre "ce s-a petrecut cu prilejul sfîntirii (în 14 Septembrie a.c.) a monumentului deținuților politici morți în închisoarea Aiudului". Atunci și acolo, după d-na Doina Cornea, s-a petrecut ceva cu totul condamnat. Iată răspunsul d-sale:

"La Aiud, prima parte a manifestărilor a fost corectă, în afară de o parțială excludere a greco-catolicilor când s-a ajuns la luările de cuvânt. Însă ceea ce m-a neliniștit a fost acea manifestare de după-amiază, când s-au făcut auzite voci foarte de dreapta - aș spune chiar foștii legionari -, care, cu siguranță, au tot dreptul și chiar obligația să participe la festivitățile de la Aiud, pentru că își au și ei morții lor acolo. Dar felul cum s-au manifestat mi-a displicut, văzând cum - în loc să se ocupe de morții lor și, în general de toți morții - au stîrmit niște reacții pline de ură împotriva unor personalități care se află, de fapt, în fruntea Opoziției. Am pus o întrebare unui simpatizant legionar, întrebându-l cu ce drept procedează astfel, din moment ce nici unul dintre ei nu cred că ar fi în stare să înlocuiască aceste personalități. Nu e niciodată cazul să te apuci de critici ori să insulti, dar cu atât mai puțin când știi că nu ești mai bun și nici nu poți să suplinești activitatea celor atacați. Este însă absolut inadmisibil ca un nimeni să împroaște cu noroi și să atace persoane care fac cu adevărat ceva. Este regretabilă și existența unor tendințe - și aceasta mai ales la Biserica Ortodoxă - de a educa tineretul într-un spirit foarte naționalist și de dreapta. Am văzut la Aiud circulând și afișându-se portrete ale lui Corneliu Zelea Codreanu și Horia Sima, sau tineri care distribuiau literatură de propagandă legionară, ei înșiși fiind îmbrăcați în uniforme legionare. Acestea au trebuit să fie confecționate și plătite de cineva. De cineva anume..."

Reporterul continuă apoi, insidios față de toți:

- "Vreau să vă întreb dacă nu cumva această propagandă îndreptată înspre tineret și această priză considerabilă pe care o are asupra tineretului se pot explica și prin carențele unei opoziții neînstare să li se adreseze tinerilor".

"- Eu, răspunde d-na Cornea, - deși sunt critică și cu Opoziția - n-aș acuza-o de acest lucru, ci aș arăta cu degetul înspre Putere". Și continuă: "Ce face oare pentru tineret dl. Mironov? Le dă vreo speranță? Opoziția nu are cum să facă ceva pentru că nu are fonduri, nu are mijloace, nedispunând decât de programe", pentru a motiva apoi, temeinic, de ce tineretul nu se poate apropia de actuala putere, dar tot numai cu argumente de ordin material.

În sfârșit, reporterul, pretextând că la sfințirea monumentului de la Gherla din 8 Octombrie 1993 ar fi re izbucnit conflictul dintre ortodocși și greco-catolici, d-na Doina Cornea dă din nou curs impulsurilor sale lăuntrice antilegionare și antiortodoxe în același timp:

"- Biserica Ortodoxă îndeamnă oamenii - chiar dacă nu explicit - pe fâgașul legionar, înspre un naționalism puțin exagerat". Mai departe, d-na Cornea explică aceasta prin ceea ce d-sa numește "o psihologie de compensație, deoarece Biserica Ortodoxă sub comuniști "nu a întreprins și nu a cultivat nimic în sensul adevărului și al dreptății", iar "nepracticarea acestor două valori va fi compensată prin trecerea pe fâgașul naționalismului, care va justifica oarecum necesitatea unei activități educative, precum și dorința de a se vedea curată. E mult mai ușor să propovăduiești naționalismul decât să iei partea adevărului și dreptății, cu atât mai mult cu cât aceste două virtuți vin cel mai adesea în conflict cu virtuțile Puterii. Asistăm astfel la stabilirea oarecum indirectă a unei relații politice". În finalul acestei teme - d-na Cornea concede totuși că nu toți ortodocșii sunt vinovați.

În fața unor asemenea afirmații, venind din partea cuiva care în același timp are pretenția că vrea unificarea forțelor anticomuniste ale neamului, nu poți rămâne decât stupefiat. Întrebarea firească ce și-o pune de la cel mai informat până la cititorul complet neștiutor este: ce vrea d-na Cornea? Ce vrea să spună și ce urmărește?

Examinând întregul interviu al d-nei Cornea expus pe două pagini ale revistei (mai puțin un mic spațiu ocupat de C.D.R. și unul și mai mic cu fotografia d-nei împreună cu dl. Gabriel Liiceanu, într-o situație foarte onorabilă pentru domniile lor), ajungi la părerea că este ceva ca să se afle în treabă. Un potpuriu de probleme mai mult sau mai puțin la ordinea zilei, în care cineva vrea cu tot dinadinsul să-și spună cuvântul pentru a atrage atenția, asupra sa nu asupra problemelor, oarecum uzate prin frecvența lor în presă. Iar în cuvintele spuse, un galimatias de idei expuse cu un ton uneori agresiv alteori cu invederate rezerve mintale. Nu-i mai puțin adevărat că și întrebările reporterului sunt formulate în așa fel încât să sugereze răspunsurile, încât până la urmă cititorul să se întrebe a cui este totuși concepția generală a celor tipărite. Cum însă d-na Cornea le girează, să i le atribuim d-sale, dispensându-ne de prezența reporterului în interviu.

Așadar d-na Doina Cornea iese în arenă neprovocată de nimeni. Era să spun nechemată, dar poate că totuși a solicitat-o cineva să provoace. Ar face bine să spună cine i-a cerut-o, altfel punându-se în postura unui bețiv care iese în stradă și provoacă pe trecători fără să-i cunoască. Trecătorii, în general, fac ceea ce-i normal, trec fără să răspundă. Când însă bețivul devine agresiv se poate întâmpla ca vreunul dintre trecători să și reacționeze pentru că nu toți oamenii sunt duși la biserică și nu toți au educația legionară de a suporta ofense din senin și nedrepte. Când se trezește însă, poate reflecta dacă a avut sau nu dreptate să se lege de trecătorii care nu-i aveau treaba. Dar cum d-na Cornea nu este nici bețivă, nici agresivă fizic și cum pe de altă parte pe o doamnă nu-i permis să o maltratezi nici măcar cu o floare, să mai căutăm prin interviu pentru a vedea ce vrea d-sa. Ce-i drept, este o întreprindere destul de grea. Nu cred însă că mă înșel dacă din noianul logoreic de acolo deslușesc, nu niște idei și porniri constructive ci niște fobii ale d-sale. Și acestea ar fi, din punctul de vedere al legionarilor (d-na legându-se și de alții, dar treaba lor dacă-i răspund sau nu) trei, pe care le putem desprinde: legionarofobia, ortodoxofobia, și (ceea ce-i cam tot una cu prima) naționalistofobia.

Legionarofobia.

D-na Cornea pur și simplu ar vrea să nu fi fost legionari și mai ales să nu mai fie. Natural, o imposibilitate, fiindcă din istoria românească - au spus-o și istorici ostili lor - nu pot fi scoși, iar cei care mai trăiesc nu vor să-i facă pe voie și să dispară fără urme. I-aș recomanda d-nei să se împace cu această realitate, să se consoleze și să se obișnuiască cu ideea existenței în timp nedefinit a legionarilor. În orice caz, nu pot fi scoși din istorie, de aceea pretenția d-nei Cornea de a nu apărea este cel puțin fără sens. Dar mai este o contradicție în spusele d-sale, pe care mă mir cum a putut să o emită. Recunoscând totuși prezența de neevitat a legionarilor, ba chiar obligativitatea acestei prezențe la Aiud, pentru că "își au și ei morții lor acolo", d-na Cornea nu omite altceva decât esențialul. Esențial pe care unul din cei mai crunți călăi ai legionarilor, colonelul de securitate Crăciun, atâția ani director al închisorii Aiud, l-a recunoscut: Aiudul a fost atâția ani închisoarea rezervată exclusiv legionarilor și Crăciun a avut sarcină de partid comunist să-i lichideze fizic. De aceea, luând act de acel "și" concesiv din sintagma doamnei, "își au și ei morții lor acolo", o asigur că legionarii în viață înțeleg și receptează ca atare concesiile ce le-o face și o vor transmite și urmașilor lor, cel puțin celor din propriile lor familii. Fiindcă, dacă d-na Cornea s-ar obosi să examineze numărul - departe de a fi complet - al morților de la Aiud și Gherla și s-ar interesa de apartenența lor politică și spirituală, ar fi nevoită să admită că majoritatea zdrobitoare a acelor nume a aparținut Mișcării Legionare și Bisericii Ortodoxe, care însă nu s-au ornat cu ei, lăsându-i în patrimoniul spiritual general al neamului. Aceeași situație pe

canalul morții și absolut copleșitoare în monstruozitățile unice în istoria omenirii de la Pitești. Ce să mai spui despre componenta rezistenței armate din Munții Făgărașului, Munții Apuseni, Munții Vrancei sau Pădurea Babadagului, ori în Banat? Cu un cuvânt, în toată rezistența față de comunism legionarii au fost pe primul loc ca număr, combativitate și jertfă, fără să fi subliniat aceasta vreodată, fiindcă ei s-au născut - ca să spun așa - anticomuniști și deci și dușmanul lor le-a acordat principala atenție. Iar acum d-na Cornea se revoltă că la Aiud s-au auzit chiar și voci de foști legionari ori de simpatizanți. Se subînțelege și un semn de mirare că ar mai exista azi simpatizanți legionari. De aceea d-na Cornea îi pune la colț și îi sfătuiește să se ocupe de morții lor și în general de toți morții dar nu de politica țării. Aceasta să o lase pe seama d-sale și a prietenilor d-sale, fiindcă dacă legionarii au executat efectiv între 10 și 25 de ani închisoare și au dat acel aproape de nestabilit număr de morți, d-na Cornea a fost obligată să stea mai mult de un an surghiunită în propria-i casă. Și apoi și de morții lor să se ocupe doar în taină fiindcă pe d-na Cornea o supără să vadă undeva portretele supremelor valori legionare - Corneliu Zelea Codreanu și Horia Sima. Este adevărat, numai Corneliu Codreanu a fost asasinat într-un mod unic în analele crimelor politice, pe când Horia Sima, cu nu mai știu câte condamnări la moarte în contumacie a fost nevoit să moară în exil, pe meleaguri străine, în inimă și suflet cu icoana patriei și a neamului românesc. De ce să le mai păstrezi vie memoria prin operele și portretele lor? Dar cum să te ocupi de morții tăi fără să le arăți opera și să le expui portretul este un secret al d-nei Cornea pe care nu ni l-a comunicat odată cu sfatul d-sale binevoitor. Poate o va face în viitor. O asigur însă pe doamna Doina Cornea că legionarii (dacă ne dă voie să-i mai numim așa) ar fi fost bucuroși și le-ar fi cumpărat dacă ar fi găsit acolo și alte portrete. Al lui Iuliu Maniu, de exemplu.

Legionarofobia d-nei Cornea ia însă forme tragicomice atunci când, dând dovada de un incurabil daltonism politic, vede cai verzi pe pereți, adică afirmă că a văzut (halucinant) uniforme legionare la Aiud. Și această afirmație o completează cu nelipsitul corolar de mișelie când este vorba despre legionari: cine-i finanțează? Pentru că, spune d-na Cornea, uniformele "au trebuit să fie confecționate și plătite de cineva. De cineva anume..."

Ei bine, stimată doamnă, aveți dreptate. Acele "uniforme", "au fost cu siguranță confecționate și plătite de cineva. De cineva anume". Din păcate nu vă pot spune cu certitudine de cine fiindcă, în opinia dușmanilor legionarilor, veșnicul lor sponsor a fost Adolf Hitler, care însă i-a ținut în lagărele de la Berkenbruck, Sachsenhausen și Buchenwald, unde i-a pus la muncă să-și plătească hrana, iar acum prezintă inconvenientul că nu mai trăiește, nici el nici partidul lui, ca să-i plătească. De confecționat le-a confecționat în mod sigur un croitor sau o croitoreasă, iar de plătit, dacă nu le-au plătit părinții celor trei tineri, atunci tot în mod cert și le-au plătit ei din munca lor sau din economiile lor, din banii de buzunar primiți de la părinți.

CĂUTAȚI LITERATURĂ LEGIONARĂ?

ATUNCÎ ÎNSEAMNĂ CĂ
A SOSIT ORA SĂ FACEȚI DIN NOU APEL LA NOI!

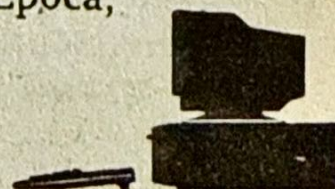
**EDITURA GORDIAN
TIMISOARA**

GAZETA
de Vest

1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11, tel(fax): 056-19.62.37

Vă stăm la dispoziție cu următoarele titluri:

- Corneliu Codreanu, Pentru legionari;
- Ion I. Moța, Testament;
- Horia Sima, Istoria Mișcării Legionare;
- Horia Sima, Ce este comunismul?;
- Gabriel Bălănescu, Din împărăția morții;
- Faust Brădescu, Studii legionare postbelice;
- Filon Verca, Parașutați în România vândută;
- Nicu Popescu-Vorkuta, Un legionar dincolo de Cercul polar;
- Lacrima prigoanei, pagini din lupta legionărilor române;
- Grigore Oprea, Garda de Fier;
- Radu-Dan Vlad, P.S. Aurelian - Omul și Epoca;
- Ovidiu Guleș, Mort sau viu.

Ca unul care a purtat uniforma legionară cândva, o asigur însă pe d-na Cornea că de la cele două cămăși verzi văzute de d-sa la Aiud și până la uniforma legionară este o distanță astronomică. Legionarii, deși verzi ca frunza și ca iarba, nu au monopolizat totuși culoarea verde, așa că d-na este rugată să-și adapteze dioptriile. Pe străzile orașelor noastre s-au văzut și înainte de Decembrie 1989 nenumărate rochii sau paltoane verzi dar nici securitatea nu le-a considerat legionare pe purtătoarele lor. Dar, în fond, chiar dacă ar fi fost uniforme legionare, ce o doare atât de mult pe d-na Cornea?

În sfârșit, încă una din multele obiecțiuni ce i s-ar putea aduce doamnei Cornea la acest interviu. Ar fi bine totuși să primească și domnia sa un sfat: nici un om să nu fie NIMENI pentru domnia sa. În orice caz, oricare din participanții de la Aiud, mai ales dintre foștii deținuți politici, avea dreptate, poate chiar înaintea d-sale să ia cuvântul acolo. Nici unul de acolo nu era nimeni. Nu știu cine pe cine a atacat ca să merite epitetul de nimeni, după ce și-a dat obolul în marea suferință a neamului. Dacă a fost vreo replică la un atac la persoană e rău că s-a produs. Dacă a fost o replică la un atac asupra unui colectiv (de exemplu al domnului Corneliu Coposu asupra femeilor legionare), oricine putea să răspundă fără ca prin aceasta să devină nimeni. Așadar când este vorba despre o persoană umană, NIMENI nu este NIMENI, stimată doamnă. Și apoi nu înțeleg de ce unii ar avea dreptul la provocări (d-l Coposu, D-na Cornea) și alții să nu aibă nici măcar dreptul să răspundă. Prea s-au obișnuit unii să atace, să lovească în legionari și să nu primească vreo replică. Sau dacă li se dă, tot legionarii să fie acuzați de huliganism etc., etc.

Ortodoxofobia.

Este trist că în marasmul moral și spiritual în care se cufundă tot mai mult societatea românească actuală, doamna Doina Cornea caută și dânsă să întrețină un sectarism nociv, folositor dușmanilor românismului. Este păcat să se scurme într-o rană a dezbinării, deschisă aproape acum trei secole, pe care după foarte multe păreri avizate, lumește numai spiritualitatea legionară ar putea-o vindeca. Este trist că cele două strane se uită urât una la alta în aceeași biserică a Domnului.

În ceea ce privește încurajarea legionarismului, cu care doamna Doina Cornea acuză Biserica Ortodoxă, nu-i pot spune decât că printr-o nenorocire istorică și pentru biserică și pentru Neamul Românesc, ca și pentru Legiune, Căpitanul a fost asasinat, într-un mod oribil, cum nu s-a mai pomenit, într-un timp în care însuși Patriarhul Miron Cristea era prim-ministru, iar urmașul său, Patriarhul Nicodim, a aprobat și binecuvântat pe Carol II și pe Antonescu, care au comis acele hecatombe de legionari. Legionarii nu au luat totuși atitudine împotriva bisericii. Ei aveau conștiința eternității credinței creștine și a vremelniceii unor conducători nedemni, fie ei și bisericеști. Dovada: Moța și Marin au căzut în

Spania catolică pentru același Hristos, Mântuitorul tuturor. Desigur că trebuie să se țină seama de diferențele specifice naționale în realizarea împărăției lui Dumnezeu și pe pământ, ea fiind împărăția tuturor neamurilor. La aceasta s-a gândit singurul nostru geniu unanim recunoscut, Luceafărul creator al culturii noastre, când a afirmat că Biserica Ortodoxă este mama neamului românesc. De ajutorat, Biserica Ortodoxă a ajutat Legiunea prin preoții încadrați în ea fără consimțământul înaltului cler, preoți dintre care mulți au căzut și ei jertfă și pradă aceleiași satanice conduceri lumești.

În Legiune au fost de asemenea și preoți și mireni greco-catolici care și-au adus cu tot patosul obolul lor în această comunitate spirituală? Între legionari nu s-a făcut și nu se face vreo discriminare confesională. Toți se mărturisesc creștini și români și se realizează ca atare cât se învrednicește fiecare în parte.

Naționalistofobia.

Dacă doamna Doina Cornea atribuie legionarilor un naționalism în accepțiunea peiorativă pe care i-o crează termenului mass media internaționalistă, se înșală. Împușcă alături. Legionarii luptă, în cel mai nobil sens al termenului, să creeze neamului românesc un făgaș istoric, armonic în ansamblul existențial al tuturor neamurilor, făgaș pe care acesta să-și poată dezvolta și perfecționa calitățile sale native, adică luptă pentru o linie superioară de viață și onoare a acestui neam, fără a leza și stânjeni alte neamuri în dezvoltarea lor. Dacă doamna Cornea dorește să se convingă de aceasta îi recomand să citească, fără nici o prejudecată, scrierile lui Corneliu Codreanu, Ion Moța și Horia Sima.

Acestea sunt fobiile doamnei Doina Cornea ce se desprind din menționatul interviu. Am insistat mai mult, fără să epuizez tema, asupra legionarofobiei dumneasale, lăsând Biserica Ortodoxă și ceilalți factori vizați să-și spună cuvântul, dacă vor socoti de bine în legătură cu criticile ce li le aduce doamna Cornea.

În treacăt fie vorba, doamna Cornea se află în societatea selectă a domnului Adrian Severin care a vrut să aducă o ofensă foștilor deținuți politici dându-le posibilitatea să se "reabiliteze" juridic în anumite condiții propuse de dumnealui, ca bun român. Bineînțeles, d-l Severin nu le acorda legionarilor nici măcar această posibilitate. Norocul legionarilor că nu au avut și nu au de gând să o ceară nici domnului Severin și nici doamnei Cornea.

Retrospectiv, cele trei fobii menționate mai sus ale doamnei Cornea se pot condensa într-una singură: **românofobia**.

În schimb, doamna Cornea, în același interviu, se arată foarte atentă și înțelegătoare cu "angoasa unei minorități obsedate de posibila ei dispariție", angoasă care "trebuie respectată". Bineînțeles, minoritatea obsedată de angoasa posibilei sale dispariții este minoritatea maghiară din România, reprezentată de

Tokes Laszlo. Pentru a nu provoca o discuție la infinit, rog atât pe doamna Doina Cornea cât și pe oricine, maghiar sau nu, să menționeze un singur drept pe care l-ar avea în plus românii față de maghiari, pentru a putea respecta angoasa celor din urmă.

Din nefericire, angoasa încă de acum peste 70 de ani a legionarilor că politicienii români ne duc în sclavia comunistă a fost reprimată cu toată forța statului împreună cu cei ce o trăiau cu tot, iar doamna Doina Cornea azi nu vrea să le recunoască a o fi exprimat, iar pe ei vrea să-i reprime în continuare și acum, până-i va reduce la NIMENI.

Dar, nu-i nimic. Au mai vrut și au mai încercat și alții.
Bucuroși le-om duce toate...

Un sigur regret totuși.
Acela că doamna Doina Cornea nu suferă și de ereuthofobie.

Sebastian MOCANU

N.B. Pentru vreun eventual cititor mai neavizat, nu pentru doamna Doina Cornea, Doamne ferește, ereuthofobie înseamnă fobia de a roși.

Cuprins:

O lămurire.....7

SCRISORI CĂTRE:

Petre Vălimăreanu.....17

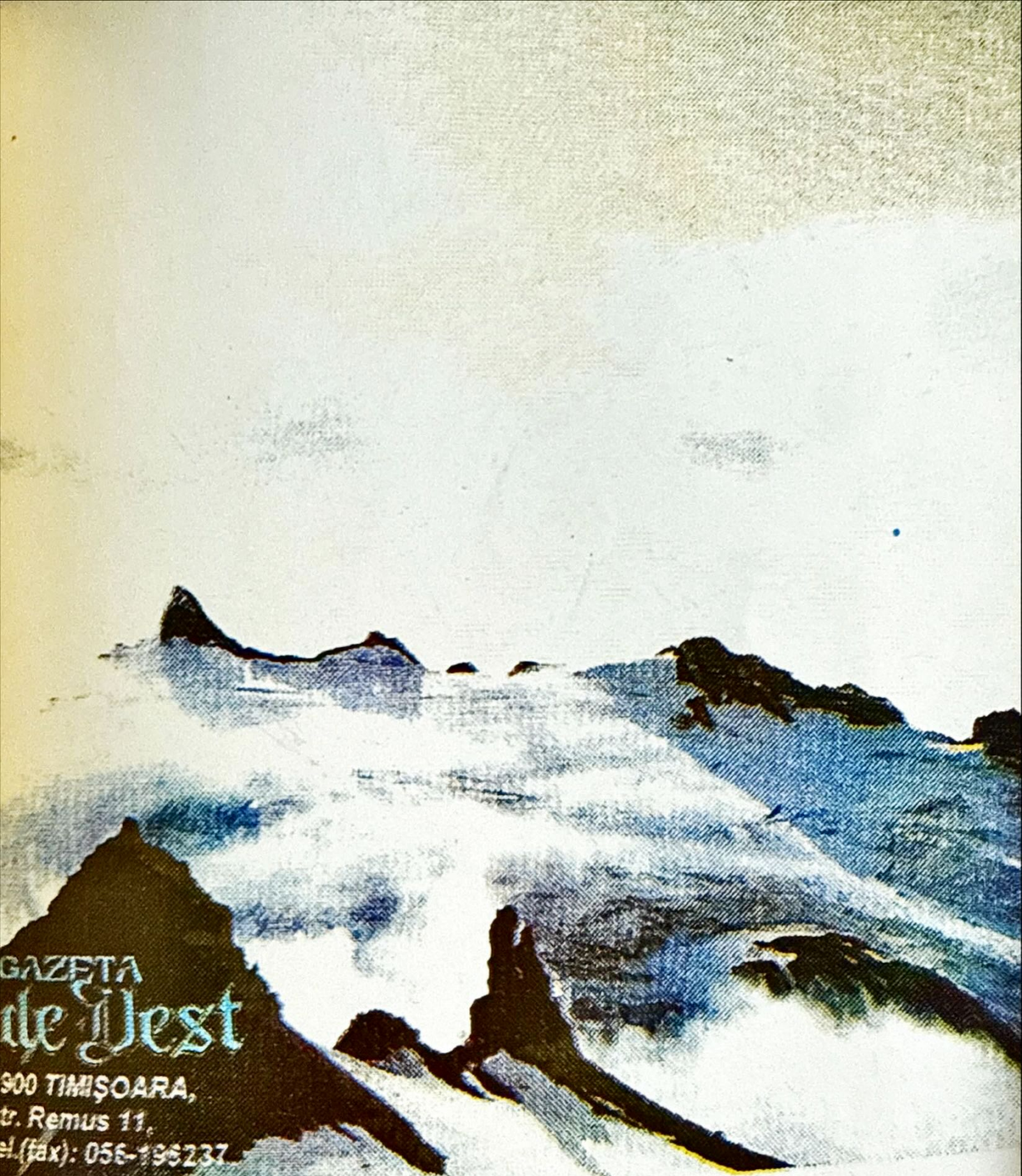
Max Bănuș.....24

M.S. Regele Mihai.....28

Gabriel Liiceanu.....41

... Și o încheiere.....56

GAZETA
de Vest

1900 TIMIȘOARA,
str. Remus 11,
tel. (fax): 056-196237

Director: Ovidiu Guleș.

Publicist comentator: Valeriu C. Neșțian.

Redactori: Adrian Onea, Grigore Oprea.

Tehnoredactare și tipar:

GORDIAN s.r.l., 1900 TIMIȘOARA,
str. Remus 11, tel. (fax): 056-196237.

Conerțile 1, 2, 3 și 4: prelucrare CorelDRAW! de Ovidiu Guleș.

Supliment
cultural
politic

Decembrie 1994

Pret: 1.000 lei.

Dincoace
de sfârșit
veți afla...

GAZETA
de Vest